

BU İŞ NASIL OLACAK? SINIFLI TOPLUMDAN BİLGİ TOPLUMUNA-SINIFSIZ TOPLUMA GEÇİŞİN DİYALEKTİĞİ!

Münir Aktolga
Aralık 2008

İÇİNDEKİLER:

GİRİŞ.....	1
İLKEL KOMÜNAL TOPLUM.....	4
KOMÜNAL BİLİNCİN TEMELİ: KOMÜNAL KİMLİK-TEMSİL.....	5
KOMÜNAL MÜLKİYET, SAVAŞ VE KOMÜNÜN ÇELİŞKİSİ.....	6
TEKRAR TANRI-YA DA TOTEM- VE “CENNETTEN KOVULMA” ÜZERİNE.....	7
SINIFLI TOPLUMA GEÇİŞ.....	9
YA BİLİNÇ FAKTÖRÜ, SINIFLI TOPLUM BİLİNCİ-BİLGİSİ NASIL DOĞUYOR?.....	10
ÖNCE YAŞANILIR, SONRA BİLİNÇ-BİLGİ ÜRETİLİR, YANİ BİLİNÇ GERİDEN GELİR... 	12
BİR SİSTEM OLARAK SINIFLI TOPLUM.....	15
SINIFLILIKTAN MODERN SINIFSIZLIĞA DOĞRU GİDEN SÜRECİN DİYALEKTİĞİ....	16
HERŞEYİN TEORİSİ.....	21

GİRİŞ

Önce, “Bilgi toplumu” kavramıyla ilgili bir açıklama: “Bilgi toplumu” derken ne demek istiyoruz? Son zamanlarda, değişik çevreler tarafından, farklı anlamlar yüklenilerek o kadar sık kullanılıyor ki bu kavram, bir yerde özünü kaybediyor, kolektif bir değeri kalmıyor! Ben “bilgi toplumu”nu modern sınıfsız toplum anlamında kullanıyorum! Nedenine gelince; **bütün sınıflı toplumlar, son tahlilde, bir grup insanın neyin nasıl üretileceğine dair toplumsal bilgiye “sahip çıkmasına” dayanır. “Üretim araçlarının özel mülk” haline gelmesinin altında yatan da budur zaten.** Çünkü, üretim faaliyeti belirli bir amaca ulaşmak için yapılan bilişsel bir faaliyet olup, “üretim araçları” da (bilişsel bilim diliyle “operatörler”¹) bu faaliyetin gerçekleşmesi için süreç boyunca kullanılan vasıtalar-araçlardır.

¹ Belirli bir amaca ulaşmak için yapılan planlı faaliyetlere bilişsel faaliyet denilir. Bilişsel bilim diliyle konuşursak eğer, her durumda, amaca ulaşmak için kullanılan stratejilere „algoritm“ denirken, bunların (bu stratejilerin) uygulanabilmesi için gereken araçlara da „operatör“ler denilir. Örneğin, evde yiyecek birşey kalmamışsa eğer, yiyecek maddelerine sahip olmak bizim için ulaşılması gereken bir hedef-amaç durumuna gelir. Bu hedefe-amaca ulaşmak için de alışverişe gitmemiz gerekir; ama bunun da çeşitli yolları vardır. Yani hemen aşağıdaki bakkaldan da alışveriş yapabiliriz, ya da, daha büyük alışveriş için bir alışveriş merkezine gitmemiz de gerekebilir. İhtiyaca göre bir alışveriş stratejisine sahip olmamız gerekecektir. „Operatör“ ise, kullanılan stratejiyle birlikte ortaya çıkar. Örneğin, aşağıdaki bakkala yürüyetek giderken, uzakta bulunan alışveriş merkezine gitmek için bir arabaya ihtiyaç duyarız. Ayrıca bisiklete binerek de gidilebilir alışverişe.. Burada önemli olan, bir hedef, bu hedefe ulaşmak için yapılan planlı bir faaliyet, ve bu faaliyeti gerçekleştirmek için gerekli olan araçlardır. Açıkça anlaşılacağı gibi, strateji ve onu gerçekleştirmek için kullanılması gereken araçlar, doğrudan doğruya, sürecin bütününe ilişkin bilginin unsurlarını oluştururlar. Örneğin, tarımsal üretim faaliyetinden bahsediyorsak eğer, bu, neyin nasıl üretileceğini içeren bilgileri olduğu kadar, üretim faaliyetinin kendisine ilişkin bilgilerle birlikte, bu faaliyet esnasında kullanılacak olan aletleri-üretim araçlarını, bunlara ilişkin bilgileri de içerir. Saban’a ve onu nasıl kullanacağına ilişkin bilgi olmadan tarımsal faaliyet olur mu!...

İlkel komünal toplumdaki sınıflı topluma geçerken gerçekleşen en önemli değişim, toplumun, neyin nasıl üretileceğine dair bilgiye sahip çıkan “yönetenlerle”, sistemin “motor gücü” olarak bu bilgiyi hayata geçiren-gerçekleştiren- “yönetilenler” arasında ikiye bölünmesiyle olur. İlkel komünde, “Tanrı adına” komünün ortak iradesini (daha başka bir deyişle, “Tapınağın” bulunduğu sistemin merkezindeki sıfır noktasını) temsil eden “komün şefi”-ve onun etrafındaki “komün yönetimi”- toplumsal olarak sahip olunan bilginin “sahibi” haline dönüşünce, üretim süreci içinde bu bilgiyi gerçekleştirmek, yani hayata geçirmek de sistemin motor gücü olarak faaliyet gösteren diğer insanların “görevi” haline gelir. Yani, ayrışmanın kaynağı, son tahlilde, toplumsal olarak sahip olunan bilgiye (ve tabii bunun ayrılmaz bir parçası olan üretim araçlarına) sahip çıkmaya dayanır.

İşte, sınıflılığa geçişle birlikte-sınıflı toplumlar boyunca- “özel mülkiyet” haline gelen bu bilgidir ki, bugün artık tekrar toplumun-hatta bütün insanlığın-kollektif mülkiyeti haline dönüşüyor. Bugün, içinde yaşadığımız sürece “kapitalizmden bilgi toplumuna, yani modern sınıfsız topluma geçiş” süreci denmesinin en önemli nedeni, bilginin demokratikleşmesi, özel mülkiyete tabi olmaktan çıkarak özgürleşmesi olayıdır. Öyle ki, artık giderekten herkes, hiçbir sermayeye sahip olmaksızın, her an, istediği bilgiye ulaşarak bunu üretim faaliyeti içinde gerçekleştirebilir hale gelmektedir². Yeni bilgiler üretmek ve üretilen bu bilgileri üretim faaliyeti içinde kullanmak, eskiden olduğu gibi artık sadece kapitalistlerin tekeli altında bir iş olmaktan çıkmaktadır. Evet, geçerli olan sistem halâ kapitalizmdir. Üretilen bilgiler de son tahlilde halâ bu sistemin kurallarına uygun bir şekilde işlenilmektedir, ama bu sefer bir başka türlü yürüyor işler artık! Herkesin her an yeni bilgiler üretmek bunları üretim faaliyeti içinde gerçekleştirebilme şansına-yeteneğine sahip olması, giderekten kapitalizmin sınırlarını zorlayan bir süreç haline gelmektedir. Kapitalistlerin içine düştükleri durumu bir düşünsenize! Yeni bir bilgiyi üretime sokarken yaratılan teknoloji, çok kısa bir süre içinde, daha onun için yatırılan sermaye bile geriye alınamadan eskimekte, yerini, bu arada üretilen “en yeni” bilgilere uygun yeni teknolojilere bırakmaktadır! Böyle bir ortamda rekabeti önlemek için yeni fikirleri-bilgileri satın alarak onları “kasalarınızda”da saklayamazsınız artık! Mecbursunuz sizde gidişe ayak uydurmaya, en son bilgileri üretime sokmaya. Hangi kapitalizm altından kalkabilir böyle bir sürecin!..

Bir örnek mi istiyorsunuz, alın i-Phone olayını! 1 Euro’ya i-Phone alıp kullanmak varken kim bakar artık “eski Handy”lerin yüzüne!..Ya da, her yerden anında internete girilebilen, görüntülü-handy-Labtop karması computerleri düşününüz, kim bakar artık “eski Labtop”ların yüzüne!..Daha dün okudum gazetelerde, Türk-İntel yeni bir program geliştirmiş³. Bu program sayesinde klavyeye-Testatur- gerek kalmadan, Türkçe okunan metinler anında monitöre yazı olarak geçilebiliyormuş. Bu metinler yakında, örneğin İngilizce olarak da monitörde yazılı hale gelebilecektir!⁴ Bütün bunlar ne demek biliyor musunuz!.

Üretilen yeni bilgileri hayata geçiren teknolojik alt yapının her iki yılda bir ikiye katlanarak kartopu gibi geliştiği bir dünyada yaşıyoruz..Bu gidişin yönü, artık ne kadar “insan” diyebileceğimiz şüpheli olan yarı biyolojik yarı makine “yaratıkların” (ben ona “bilinçli doğa” diyorum) ortaya çıktığı, toplumsal üretim faaliyetinin bu yaratıklarla robotlar tarafından yerine getirildiği yepyeni bir dünyaya doğrudur. Buna ister bilgi toplumu deyiniz, ister modern komünal toplum. Gerçek olan şudur ki, muazzam bir hızla ilerliyoruz bu yönde...

Bu yazının konusu işte bu “geçiş sürecine” yönelik problemler olacak. Nereye gidiyoruz, nasıl gitmeliyiz, bugünün içinden yarın nasıl çıkıyor-çıkacak, bugün neden yarına hamile bir kadın gibidir; bu süreci bireyler olarak herbirimiz kendi içimizde nasıl yaşıyoruz, dün ve bugünle yarın arasındaki çelişkiler kendi içimizde-kimliğimizde nasıl yansıyorlar, bu yazıda bu konuları ele almaya çalışacağız..

² Eğer gerekli bilgiye sahipseniz, bunu ürüne çevirmek için, “üretim aracı” olarak basit bir computer-PC yeterli olacaktır!

³ Hem de Türk-İntel...

⁴ Bu arada benim çalışmaların çeviri problemi de bu şekilde hallolur herhalde!! :)

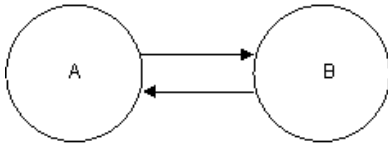
vardır o⁶ Bu nedenle, tıpkı o civcivin, içinden çıktığı yumurtayı ve onun kabuklarını beğenmemesi gibi, bugün bizim de beğenmediğimiz ve “bireylere-sınıflara özgü hapisaneler” olarak nitelendirdiğimiz o “nöronal programlar”-dinler, ideolojiler, inançlar-bunlar hep, insanların ihtiyaçlarından daha fazlasını üretmeye başlamalarının, yani üretici güçlerin gelişmesinin sonucu olarak ilkel sınıfsız toplumun bağrından ortaya çıkan birey-sınıflara özgü bilgi temelleridir-nöronal programlardır. **Ve birgün, nasıl ki o “kelebek”, o “civciv” kabuklarını kırarak “doğuyorsa”, insanlar-insanlık da aynı şekilde o nöronal hapisanelerini-programları kırarak-ama onların içinden- yeniden doğacaktır. Öyle bir doğuş ki, kendi varlığında yok olan insanın “bilinçli doğa” olarak yeniden doğduğu bir süreçtir bu. İçinde yaşadığımız sürecin diyalektiği budur işte..**

Bu yazıda bu diyalektiği daha ayrıntılı olarak ele almak istiyoruz! Evet, bütün o dağlardan, tepelerden oluşarak akıp gelen ırmaklar, dereler, nasıl olup da o DENİZE ulaşarak o SUYUN varlığında yok olacaklardır? Daha başka bir deyişle, “Gel, gel, ne olursan ol yine gel, ister kâfir, ister mecusî, ister puta tapan ol yine gel. Bizim dergâhımız, ümitsizlik dergâhı değildir. Yüz kere tövbeni bozmuş olsan da yine gel” derken ne demek istiyordu Mevlâna? Bırakınız çeşitli ulusları, sınıfları, ideolojileri, dinleri bir yana, herbiri farklı çıkarlara sahip (bu çıkarları temel alan farklılaşmış bilgi temellerine sahip) bireylerden oluşan bir toplum-insanlık nasıl olupta yeniden “biraraya gelecek”, aradaki o duvarlar nasıl yok olacak?

İsterseniz önce o “duvarların” nasıl oluştuklarından işe başlayalım:

İLKEL KOMÜNAL TOPLUM

Çevreyle etkileşerek yaşam kavgası veren insanlar ancak toplum adı verilen bir yapının-örgütün- içinde, onun elementleri olarak varolabilirler. Çünkü, çevreden gelen etkileri (madde-enerji-informasyon şeklinde) değerlendirip işleyerek, bunlara karşı gerekli reaksiyonları üretebilmek-yani varolabilmek-için gerekli olan bilgi, ancak böyle bir örgütün içinde, o örgütü-yapıyı-oluşturan bireyler-elementler- arasındaki ilişkilerle kayıt altında tutularak varolabilir.

A ve B toplumsal sistemin elementleri olarak insanları temsil ederken, aradaki oklar da bu insanların arasındaki ilişkileri temsil ediyor.

En basit bir sistem-örgüt- iki element-üye- arasındaki ilişkiden oluşur. Karmaşık bir sistem-örgüt- olan bir toplum ise, çok sayıda elementler-insanlar arasındaki ilişkilerden ibarettir. Bir örgütün-sistemin -bu ister basit, isterse karmaşık bir sistem olsun- bilgi temeli onun elementleri arasındaki ilişkilerle kayıt altında tutulur.

Yani, insan ve insan toplumu, kolektif bir bilgiye sahip olma zorunluluğuyla birlikte-birarada ortaya çıkıyorlar. Yoksa öyle, “önceden”-“kendinde şey” olarak varolan insanlar, sonra oturup da, nasıl bir örgüt yaratsak-kursak diye düşünerek toplum haline gelmiyorlar! Toplum-örgüt onların varoluş biçimi olarak ortaya çıkıyor.

İnsanla hayvan arasındaki en önemli fark da burada değil midir zaten. Hayvan, çevreyle ilişkilerinde kendi yeteneklerini-ve de duygusal deneyimlerini-kullanarak tek başına varolurken, insan, ancak bir toplum yarattığı-yaratıcısı- olarak, bilişsel-toplumsal bir faaliyet olan üretim faaliyeti içinde varolabiliyor.

⁶Çevreyle ilişkilerde (hem doğal çevreyle, hem de diğer toplumlardan oluşan çevreyle) onun sahip olduğu bilgi toplumsal olarak sahip olunan bilgidir. Ki bunun da temelini “kan anayasası” oluşturur.

Bir toplum yarattığı-yaratıcısı- olan insanlar, varoluşun bu ilk aşamasında birey olarak adeta “kendi varlıklarında yokturlar”! Bu aşamada onlar kendi varlıklarını toplumsal varlıkla birlikte üretirler. Yani, komün insanı için “ben” bu aşamada henüz daha birey olarak “ben” anlamına gelmez; komün olarak sahip olunan bir benlik duygusudur ondaki. “Bizim gibi sınıflı toplum insanları için anlaşılması en zor gerçek budur işte!⁷ Çünkü biz şöyle düşünürüz: “Ne yani, bugün de insan bir toplumun üyesi olarak varlığını sürdürüyor, komün insanıyla bugünkü insan arasında-yani bizim aramızda- ne fark varki?” “Varolmak” anlayışımız, mekanik, yüzeysel olduğu için, „varolmaktan“ bahsedince gözümüzün önünde hep “kendinde şey olarak var olan”, mutlak gerçeklikler canlanıyor! Bu yüzden de, “komün üyesi insan birey olarak yoktur, o kendi varlığını ancak komünün varlığıyla birlikte gerçekleştirebilir” deyince bu bize “anlaşılmaz” geliyor!..

Sorun, insanın varolma sürecinin, her aşamada, toplumsal üretim süreci içinde gerçekleştiğini kavrayabilmekle ilgilidir. Evet, bugün de insanlar bir toplumun üyesi olarak varoluyorlar, ama bugünkü toplum, her biri, son tahlilde “bireysel olarak-kendisi için- üreten” insanlardan oluşuyor. Komün insanı ise, birey olarak kendisi için üretmediği için bireysel olarak bir hiçtir. O ancak, komünal üretimle birlikte, komünün varlığını kendi varlığı olarak gerçekleştirirken-gerçekleştirerek “varoluyor”. Komün insanı, üretim sürecinde çevrenin karşısında komün olarak durduğu için, çevreden alınan madde-enerji-informasyon bir bütün olarak komün tarafından işlenmiş oluyor. Bunun kaçınılmaz sonucu olarak da, bu durumda, var oluş instanzı bireysel olarak değil, komünal olarak, komünal reaksiyon temelinde gerçekleşiyor. **Komün üyesi insanların beyninde kendisinin-kendi varlığının- farkına varan da bu komünal varlık oluyor. Komün insanı “ben” deyince bu, “komünal olarak ben” anlamına geliyor.**

“İlkel komün” böyle oluşuyor. Çevre, ve onun karşısında toplum-komün. İnsanların bildiği tek şey var: Kendi varlıklarını nasıl üretecekleri, çevrenin karşısında nasıl ayakta durabilecekleri. “Yaşamı devam ettirebilme sanatının” o ilkel komünal bilinci yani. Bunun dışında hiçbir kural yok henüz ortada. Böyle başlıyor yolculuk. İki cins (kadın-erkek) arasındaki ilişkileri de belirliyor çevrenin karşısındaki bu esas duruş.

KOMÜNAL BİLİNCİN TEMELİ: KOMÜNAL KİMLİK-TEMSİL

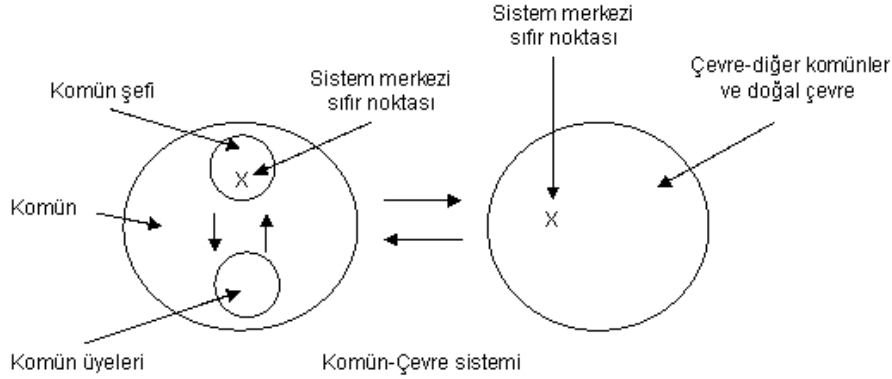
Komünü, komün üyelerinin oluşturduğu bir örgüt-sistem olarak tanımlamıştık. Bu sistemin merkezi varlığı-kimliği de “başkan”-“şef”- adını verdiğimiz, temsil görevini yüklenmiş “görevli” bir instanzla gerçekleşiyordu⁸. Komünde insanlar, bireyler olarak kendileri için üretim yapmadıklarından, çevreyle komün olarak etkileştiklerinden, bu etkileşim süreci içinde komünü bir bütün olarak temsil eden “başkan” adını verdiğimiz bir instanz ortaya çıkıyor. Nasıl oluyor bu “ortaya çıkış”? Komünün kadın erkek bütün üyeleri bu görevi yapmaya en uygun kişiyi kendi aralarından bulup çıkarıyorlar ve onu kendilerinin temsilcisi olarak seçiyorlar.

Dikkat ediniz, “kendilerinin temsilcisi” dedik. Kim bu “kendileri”? Bütün komün üyelerinin hepsinin birden oluşturduğu komünal varlık değil mi! Demek ki, komün üyeleri bir başkan seçtikleri zaman, bununla, ortak varlığı temsil eden komünal kimliği-benliği (self'i) oluşturmuş oluyorlar. Ancak, komün tarafından oluşturulan bu ortak kimlik-komünal varlık- komünü **dışa-çevreye- karşı temsil** eden bir instanzdır. **İçerdeki temsil ise**, komün üyelerinin bilincinde buna bağlı olarak ortaya çıkan nöronal bir modelden-bir bilinçten- başka birşey değildir! Çünkü o “başkanın”-“şefin” komün içinde diğer insanlara göre hiçbir ayrıcalığı (“baş” olma durumu falan) yoktur! Sadece “temsili” bir görevdir onun yaptığı; bununla sadece, sembolik

⁷ “Kendini-nefsini-bilen Rabbini bilir”in bir anlamı da burada gizlidir...

⁸ Buradaki „temsil“le sınıflı bir toplumdaki „temsil“, içeriği farklı-farklılaşmış-kavramlardır..”Başkan”, ya da “şef” kavramları da öyle, bunların da her iki toplumda anlamları farklıdır. Sınıfsız toplumdaki temsil, bütünü temsil eden instanz anlamına gelirken, sınıflı toplumda temsil yetkisi, “bireyler” tarafından gene bireylere verilir. Burada esas olan bireysel çıkarların temsildir. Toplumsal çıkarlar bireysel çıkarların toplamıyla belirlenir. İlkel komünde ise bireysel çıkar diye birşey yoktur.

olarak, sistem merkezindeki (“Tanrının”-“Hakkın” oturduğu) o sıfır noktası temsil edilmektedir o kadar!. Onun, gerektiği zaman “adalet” dağıtan-komün üyeleri arasında ortaya çıkabilecek problemleri çözen- bir instanz olmasının anlamı da buradan-bu sembolik temsilden-gelmektedir zaten. Çünkü, komün içinde “Hakkı” temsil eden “başkan” bireysel olarak bir hiçtir-kendi varlığında yoktur- yani onun bütünden ayrı bir birey olarak varlığı söz konusu değildir! Bu durumda zaten (yani komüne içerden bakınca) onun temsil ettiği komünal varlık da “kendi varlığında yoktur”!

Sonra? Sonrası basit! Çevreden alınan madde-enerji-informasyon içerde oluşturulan bu üretim mekanizması-çarkı (program) tarafından değerlendirilerek işlenir ve insanlar komünal varlıkla birlikte (dışarıya karşı) “kendi varlıklarını” da üretmiş olurlar. İşte, komün olarak, neyi nasıl üreteceğine dair bilgilerle çevrenin etkilerini işleyerek var olmanın, “üretmek kendi varlığını yaratmak” olayının özü budur. Komünal varlığa-self-i ilişkin o ilk komünal nöronal programın oluşum macerası budur. Daha başka bir deyişle, daha sonra ortaya çıkan bütün o “derelerin”, “ırmakların” hepsinin olduğu ortak kaynak budur. Daha sonra hepsi de aynı denize doğru akacak olan bütün o “su”ların “ilk kaynağı” budur!..

KOMÜNAL MÜLKİYET, SAVAŞ VE KOMÜNÜN ÇELİŞKİSİ...

Komün üyesi insanlar, varlıklarını-self- bireysel olarak değilde komün üyesi olarak ürettiklerinden, varoluş problemlerine komünün içinden bakınca, onlarda-insanlarda-, ürüne ve üretim araçlarına, toprağa sahip olma bilinci gelişmiyor dedik. “Komünal mülkiyet bilinci” içinde insanların kardeşçe yaşadıklarını dile getirdik.⁹ Peki ya savaş, herbiri kendi içinde kardeşçe yaşayan bu komünler arasındaki savaş, o nedendi o zaman? Kendi içinde bu kadar kardeşçe yaşayan, benim-senin davası bilmeyen bu insanlara ne oluyordu da, iki lokma ekmek için bunlar komün dışındaki herkese “yabancı”- düşman- gözüyle bakıyorlardı? Komünler arasındaki o bitmek tükenmek bilmeyen savaşların kaynağı ne idi? İnsanları, birbirlerini öldürmeye götüren neden ne idi o dönemde? Hani, ne sosyal sınıf vardı ortada ne birşey! Savaşın tarafların her ikisi de ilkel komünal toplum aşamasında idiler; ama bir yandan da bunlar kendi aralarında “senin-benim” diyerek kıyasıya savaşıyorlardı birbirleriyle, nedir bu işin sırrı?..

⁹ Nedir bu „komünal mülkiyet bilinci“, herşeye hep birlikte sahip olma bilinci nedir? Bu “bilinç, herşeyden önce “farkında olmadan” sahip olunan duygusal bir bilinçtir. İşte tam bu noktada, sınıflı toplum insanları olarak bizlerin anlamakta güçlük çektiğimiz çok ince bir çizgi var! Komün üyeleri açısından, “mülkün herkese-hiçkimseye ait olması” demek, onun, sıfır noktasını temsil eden “Tanrıya” ait olması demektir. Çünkü, komünün içinde toplumsal bir benlik-self oluşmaz. Üretim araçlarını devlet mülkü haline getirerek komünist toplum yarattığını sanan “sosyalist ülkeleri” düşününüz bir de! Bu durumda, “özel mülkiyeti yok ediyoruz” derken, herşeye sahip bir “devlet”-yeni tip bir benlik-self- ve “devlet sınıfı” yaratılarak diğer insanlar mülksüzleştirilmiş oluyordu ki, bunun da sınıfız toplumla falan alakası yoktur!..

Tekrar etme pahasına da olsa, bir kere daha altını çizmek istiyorum: Bir sistem olarak düşündüğünüz zaman, her sistem gibi komün de, kendi içinde, sistem merkezindeki sıfır noktasında gerçekleşiyor. Sistemin içinden bakınca, bu sıfır noktasının ayrıca maddi bir varlığı falan yok yani! Bu durumda o (yani merkezi temsil eden sıfır noktası) sadece belirli bir denge durumunu ifade ediyor ki, buna da “Tanrı’nın oturduğu mekân” deniyordu o kadar!

Ama sisteme dışardan bakınca işler değişiyor! Bu durumda, onun-sistemin dışarıya karşı (bir obje-nesne olarak) “varlığını” temsil eden instanzın da (komün başkanı) gene bu sıfır noktasında gerçekleştiğini görüyoruz. İçerden bakınca, herşeyin merkezdeki sıfır noktasına-yani herkese- ait olduğu bir düzendi bu. Bu durumda merkezdeki sıfır noktasında gerçekleşen komünal varlığın hiçbir anlamı-maddi varlığı- olmadığı için, herşey herkesin-hiçkimsenin oluyordu. Ve “Tanrı” tarafından temsil edilen bu komünal varlık, sadece töre-gelenekler olarak herkesin içinde, bilincinde yaşıyor, gerçekleşiyordu. Bu varlığın komün şefi tarafından temsili olayı da tamamen sembolikti. Ama dışardan bakınca, komünal varlığı temsil eden instanz (ki bu gene şef ve onun etrafındaki yönetim kadrosu oluyor), komüne ait herşeyin (bütün üretim araçlarının) temsilcisi-sahibi- olarak görülüyor. Tabi buradaki “sahiplik” (başlangıçta) gene onları-komünal varlığı- temsil etme anlamındadır. **Temsil ettiğin şeyleri başkalarına karşı-diğer komünlere karşı-koruma duygusuyla¹⁰ birlikte oluşan bir komünal benliktir burada söz konusu olan. Bu durumda, komünler arasındaki ilişki de, herbiri son tahlilde kendisi için var olan, diğerlerine göre “kendi mülkünün sahibi olan”, hatta mümkünse, bunu diğerinin aleyhine genişletmeye çalışan unsurlar arasındaki ilişki haline geliyor! Yani, karşılıklı güç dengesine-kuvvete dayanan bir ilişki haline geliyor. Ki bu da, komünler arasındaki çıkar çatışmasının, senin-benim mücadelesinin temelini oluşturur. Üretimin toplumsal karakterinden dolayı herkesi temsilen gerçekleşen komünal var oluş instanzı, dışa karşı-dış ilişkilerde tamamen bireyci-sadece kendisi için varolan (bu “kendisi” komün olsa bile), güç-kuvvet yoluyla “kendi varlığını” ve isteklerini-çıkarlarını diğerlerine dikte ettirmeye çalışan bir instanz halinde dönüşüyor. İşte bu nedenledir ki, “eğer arada bir barış anlaşması yapılmamışsa, normal durumda, komünler arasındaki ilişki daima savaş ilişkisidir”¹¹.**

TEKRAR TANRI-YA DA TOTEM- VE “CENNETTEN KOVULMA” ÜZERİNE...

Komüne içerden bakınca bireysel ve toplumsal anlamda bir benliğin-self- oluşmadığını, bireyin ve toplumun, sistem merkezinde (sıfır noktasında) oturduğu düşünülen, herşeyin-bütün mülkün sahibi bir Tanrı ve onu temsil eden bir şef tarafından temsil edildiğini, komün insanının bilincinin böyle oluştuğunu söyledik. **Ama aynı anda, dışa-çevreye (hem diğer komünlere, hem de doğal çevreye karşı) kendi nefsiyle varolmaya çalışan komün insanı bu haliyle evrensel bütünden kopmanın yarattığı bir yalnızlık duygusu içindedir. Doğanın karşısında yalnızdır, çünkü o kendi varlığını ancak bu yalnızlığıyla birlikte, çevreden gelen etkilere karşı reaksiyonlar yaratarak oluşturabilmektedir. Aynı şekilde, diğer komünlerle olan ilişkiler için de geçerlidir bu. Bu durumda da gene, çevreden gelen etkilere karşı oluşturulan reaksiyonlarla vardır o. Komünün ve komün insanlarının bilinçdışı olarak ortaya çıkan benliklerinin-self-esası budur. İşte bu yalnızlık, yani doğanın ve diğer komünlerin karşısında oluşan bu varoluş-benlik-duygusudur ki, komünün-komün insanının temel çelişkisi budur.**

Ama, varoluşun ve yaşamı devam ettirmenin esasını oluşturan bu çelişki, aslında insanın hayvandan ayrılarak insan olmasının da temelini oluşturmuyor mu?.. Bütün dinlerde insanın “cennetten kovulması” olarak geçen olayın özü de aslında bilişsel faaliyete başlayan insanın hayvanlık durumundan insanlık durumuna geçişi değil midir?. Çünkü hayvan, “neden” diye sormaz! O, çevrenin etkilerine duygusal

¹⁰ Nasıl oluşuyor bu duygu? Çok basit! “Dışardan (doğal çevreden ve diğer komünlerden) gelen etkilere karşı oluşturulan bir tepkidir-reaksiyondur” işin özü. Komüne-sisteme ait olanı koruma duygusudur-güdüdür bu bir yerde. Komünal self’in-varlığın esası budur.

¹¹ Engels, “Ailenin Devletin Özelmülkiyetin Kökeni”

reaksiyonlarla cevap vererek yaşamını devam ettirmeye çalışır o kadar. Ama insan öyle değil! İnsan, bu ayrılığın, yalnızlığın farkındadır. Bu yüzden sadece duygusal reaksiyonlarla yetinmez. Duygusal bilincini (yalnızlıkla birlikte oluşan korku hissini) açıklamaya da çalışır. Bilişsel faaliyette bulunarak yeni bir denge kurmaya, tekrar o birlik güzelliğine-denge haline-kavuşmaya çalışır. İşte TOTEM, ya da TANRI bilincinin anlamı burada ortaya çıkıyor. “Totem”, ya da, daha sonraları “Tanrı”, insanın, çevreyle ilişkilerinde kaybolan uyumu-denge durumunu-o sıfır noktasını- arama çabasının ürünü olarak ortaya çıkan duygusal bir birlik-denge-uyum bilincidir. Daha başka bir deyişle de, sıfır noktasının duygusal bilincidir o. Çevreye karşı bir reaksiyon olarak kendi nefsiyle “varolduğunun” (bu şekilde, bütünden koptuğunun) farkına varan insanın, tekrar o bütünü-uyumu elde edebilmek için (“kendi varlığında yok olabilmek” için) “neden” sorusunu sormaya başladığı andan itibaren, içine düştüğü yalnızlık duygusunu-korkuyu- gidermek amacıyla yarattığı duygusal bir bilinçtir. Düşünsenize, “her yerde hazır ve nazır olan, her şeyi yaratan”, ama “rengi, cismi, adı sanı, yani hiçbir tanımlayıcı özelliği olmayan, her yeri kapsayan, ama hiçbir yerde bulunmayan, bütün zamanlarda varolan, ama belirli bir zamana bağlı olmayan”, beктаşinin, “yok diyeceksin ama bir türlü dilin varmıyor” dediği şey nedir? Sadece insanlar mı yaratıyorlar böyle “aslında olmayan bir şeyi”?..

İşin aslı ne olursa olsun, gerçek olan şudur ki, objektif-maddi gerçeklik daha o ilk andan itibaren insanların bilincinde bu şekilde ifade ediyor kendini.. Doğa insanda kendi bilincini yaratmaya böyle başlıyor..Yoksa öyle hiçbir maddi temeli olmadan, sırf fantazi olsun diye “yaratılmıyor” o bilinç! Doğanın bilinci, insanın insan olduğu, yani bilişsel faaliyete başladığı o ilk andan itibaren, yaşamı devam ettirme mücadelesi içinde zorunlu olarak ürettiği bilgilerin toplamı olarak ortaya çıkıyor. **Bu evrende varolan her şey kendi içinde bir sistem değilmiydi.. Ve her sistem de, sistem merkezinde bulunan o sıfır noktasında temsil olunmuyor muydu.. O halde bu evrende ondan, o sıfır noktasından-halinden başka hiçbir şey de yoktu-gerçek değildi..İşte, uzay zaman içinde ortaya çıkan bütün o varoluş hallerini temsil eden izafi sıfır halinin duygusal bilincidir Tanrı.**

Şu an benim yapmaya çalıştığım şey de, insanın daha o ilk andan itibaren duygusal bir bilinçle farkına vardığı ve ifade etmeye çalıştığı “gerçekliği” bilişsel-bilimsel bir dille yeniden açılmaya-kavramaya çalışmak değil midir?¹² “Sistem Bilimi” diyoruz, “sistem merkezini temsil eden sıfır noktası” diyoruz..Nedir bütün bunlar? Eğer bu evrende “varolan” her şey bir sistemse ve o da kendi içinde, sistem merkezindeki o sıfır noktasında temsil ediliyorsa, o zaman, bu anlamda, “varolan tek şey aslında o sıfırdır, onun dışındaki her şey izafidir. Bütün varlıklar o sıfırın sayısız varoluş biçimleridir” dediğimiz zaman, bu bilinç-bilgi, özünde, o ilk insanın-komün insanının Totem-Tanrı bilinci-bilgisi değil midir? İşte, modern komünal toplum bilgisinin-bilincinin, o ilk komün insanının bilgisi-bilinci zemininde, ama onun bir üst düzeyde bilişsel olarak ifadesi-bilinçli tekrarı-oluşunun özü budur. Çünkü her bina kendi temellerinin üzerinde yükselir...

İnsan, Totem-yada Tanrı aracılığıyla, kaybettiği o cennetini mi arıyordu? O zaman, “kendini” arama-bilme- mücadelesi daha o ilk andan itibaren- başlamış oluyor! Bilişsel faaliyet başlayıpta kendinin-kendi varlığının farkına varan, önce, “ben neyim, kimim” diyerek korkan, sonra da, bu korku duygusundan kurtulmak için kendini-kendi nefsinin- açıklayarak “bilmeye” çalışan insan, bu sürecin (bilme sürecinin) sonunda, “nefsini bilerek Rabbini bilme” yeteneğine sahip olduğu zaman, işte o zaman, bu macera da sona ermiş olacaktır! Çünkü, insanın insan olarak, kaybolan o “cennete” yeniden erişmesi mümkün değildir! İnsan, ancak

¹²„En el Hak“ diyen bir Hallacı Mansur’u düşünün! Bununla ne demek istiyordu o aslında? Şu an bizim bilişsel bilim terminolojisiyle-bilimsel bir düzeyde ifade etmeye çalıştığımız gerçeği-sistem gerçeğini duygusal bir bilinçle dile getirmeye çalışmak değil miydi onun yaptığı da! Tabi o zaman kimse bir Hallacı Mansur’dan gerçeği Sistem Bilimi düzeyinde ifade etmesini bekleyemezdi! Bilişsel-bilimsel bilinç daima geriden geliyor. Daha önceki makalede, ormanda gezerken rasladığımız o yılana basmamak için kenara sıçramamız olayını bir düşünün...Bu olayı beyinde bilişsel olarak açıklayana kadar geçen aşamaları bir düşünün..

“kendi varlığında yok olarak” ulaşabilir oraya! Yani o zaman artık insan diye birşey kalmaz ortada; insan “bilinçli doğa” haline dönüşür! İşte modern komünal toplum “insanı” böyle bir insan-bilinçli doğa-olacaktır...Kolay gelsin!..

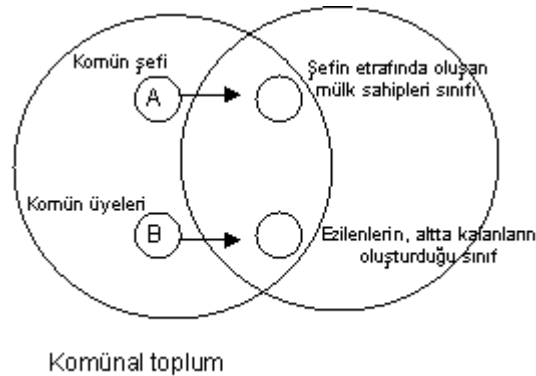
Devam ediyoruz...

SINIFLI TOPLUMA GEÇİŞ

“Yabanılığın-vahşetin- orta aşamasında doğup, yukarı aşamasında gelişmesini sürdüren gens, barbarlığın aşağı aşamasında gelişmesinin doruğuna erişir” (Engels, a.g.e)

Sonra? Sonra barbarlığın orta aşamasından itibaren hemen gens yıkılıp da onun yerine sınıflı toplum ve devlet mi geçmiştir? Kim yıkmıştır gensi? İlkel komünal toplumdaki sınıflı topluma geçiş nasıl gerçekleşiyor? Bu süreç içinde devletin ortaya çıkışının anlamı nedir?¹³

Burada altı çizilmesi gereken nokta şudur: Komün-gens bir sistemdir. Komün şefi ve komün üyelerinden oluşan bir AB sistemidir¹⁴. Sistemin içindeki “üretici güçler”de (A ve B), komün şefinin temsil ettiği merkezi varoluş instanzı ile diğer komün üyelerinden oluşur. “Üretim araçları” vs. bunlar hep insanın uzantısı olarak bir rol oynuyorlar süreçte. Komünün içinde, “üretici güçlerin gelişmesinden” bahsettiğimiz zaman, bu, A ve B nin, yani komün şefinin temsil ettiği instanzın ve diğer komün üyelerinin gelişmesi anlamına geliyor. Bilimin, tekniğin vs. gelişmesi insanın gelişmesinin sonucudur hep. Gelişme, daha çok bilgiye sahip olmayla gerçekleşiyor. Bilgiyi üreten ise daima insan. Sınıfsız toplumdaki (yani komünden) sınıflı topluma geçiş, komünün içindeki unsurlar olarak A ve B nin gelişerek (ihtiyaçlarından daha fazlasını üretmeye başlayarak), giderekten sınıflı toplumun unsurları haline gelmeleri anlamına geliyor. Bu süreç içinde, komün şefi ve onun etrafındaki unsurlar geleceğin sınıflı toplumunun potansiyel egemen sınıfını oluştururlarken, diğer komün üyeleri de, potansiyel olarak, geleceğin ezilen sınıfını kendi içlerinde taşıyorlar. Tablo bu.

Sınıfsız toplumdaki sınıflı topluma geçişin resmidir..

Bu çark bir kere dönmeye başladımıydı ya (o “çark” zaten insan olarak varolunduğu andan itibaren “dönmeye” başlıyor!), artık ondan sonra, sistemin içindeki hakim çelişki, üretici güçlerin gelişmesi sonucunda oluşan sınıflı toplumun potansiyel güçleriyle, eski durumu muhafaza etmeye çalışan komünün güçleri arasındaki çelişki haline gelir. Ve bu andan itibaren de, gelişmeye-ilerlemeye, yani sınıflı topluma geçişe karşı eski komün zeminini savunarak direnmek (bize ters gelmesine rağmen) artık gerici bir çaba olarak ortaya çıkar..

¹³ Bütün bu konuları 5. Çalışmada ayrıntılı olarak ele aldık: www.aktolga.de

¹⁴ Bu konuda daha geniş açıklamalar için bak, “Sistem Teorisinin Esasları”, www.aktolga.de

Trajik bir durum değil mi! Peki şu an benim yaptığım-yapmaya çalıştığım nedir, ben de onu-o komünü-savunmuyor muyum? Hem evet, hem hayır!..Onu savunuyorum, ona bütün kalbimle sahip çıkıyorum, ama bu, sınıflı toplum düşmanlığı yaparak tekrar o eski komünal yaşama dönüş çabası anlamına gelmiyor! Tam tersine, ona sahip çıkarken sınıflılığın bir üst düzeydeki inkârı olan modern bir komünü savunuyorum-anlatmaya çalışıyorum ben. “Kahrolsun kapitalizm” diyerek özel mülkiyet ve kapitalizm düşmanlığı yapmak, bunun “karşıtı” olan, herşeyin devlete ait olduğu bir düzeni-sistemi savunmak, bunun için mücadele etmek ayrıdır, varolana (kapitalist topluma) sahip çıkarak onu diyalektik olarak aşmaya çalışmak, “eleştiriyi” (aynen yumurtanın içindeki o civcivin yumurtanın kabuğuna karşı yaptığı gibi) varolanın sınırlarına yöneltmek ayrıdır! İşte, “dütle” bugün arasındaki fark bu benim yaşadığım süreçte!¹⁵

Devam ediyoruz!...

İlkel komünal toplumdan sınıflı topluma geçiş, öyle bir anda olup bitivermiş bir olay değildir! Sınıfsız toplumun bağrında sınıflı toplum unsurlarının doğuşu, gelişimi ve sonra da bunların egemen unsurlar haline gelerek toplumsal yapıda köklü değişikliklere yol açmaları öyle kolay olmamıştır! Örneğin, “barbarlığın aşağı aşamasında gelişmesinin doruğuna çıkmış bulunan gens örgütü”, bundan sonra daha yüzlerce yıl, barbarlığın orta ve yukarı aşamalarında da varlığını sürdürür. Ama hep kendisinden bir şeyler kaybederek. **Üretici güçlerin gelişmesi süreci, mevcut olanın, yani komünal düzenin içinde gerçekleştiğinden, bu gelişmenin her adımında, sistemi ayakta tutan temel değerler-kurallar yeniden yorumlanır, her aşamada, boyu gittikçe büyüyen minareyi mevcut kılıfın içinde tutabilmek için gereken şeyler yeniden gözden geçirilir; ta ki, minare artık mevcut kılıfının (komünal düzenin) içine sığmaz hale gelene kadar! Bu nedenle, barbarlığın orta ve yukarı aşamalarını da kapsayan ve devletin doğuşuna kadar geçen bu süreci biz, ilkel komünal toplumun içinde sınıflı toplumun gelişmesi süreci olarak ifade ediyoruz. Bu dönemi, karnı gittikçe büyüyen hamile bir kadına benzetirsek eğer, kadın, var olanı, yani ilkel komünal toplumu temsil ederken, sınıflı toplum da, onun içinde, ana rahminde gelişen o bebeği temsil eder. Bebeğin doğması ise “medeniyete”-sınıflı topluma- geçiştir. Komünün-gensin yerini devletin almasıdır.**

YA BİLİNÇ FAKTÖRÜ, SINIFLI TOPLUM BİLİNCİ-BİLGİSİ NASIL DOĞUYOR?

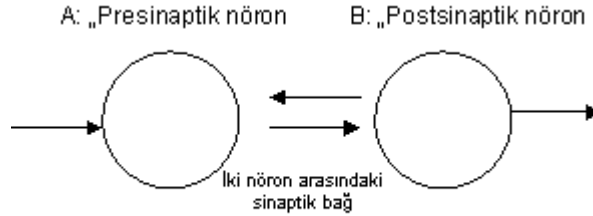
Önce, yeni bilgiler nasıl oluşuyor, yani nasıl öğreniyoruz-öğrenme olayının nörobiyolojisi nedir onu görelim¹⁶:

Öğrenmek bilgi üretimi olayıdır; hammadde olarak dışardan alınan informasyonların içerde sahip olunan bilgilerle işlenerek bilgi adı verilen yeni ürünlerin üretilmesi, sonra da, üretilen bu ürünlerin-bilgilerin eski bilgi hazinesinin üzerine ilâve edilerek muhafaza edilmesi olayıdır. Bu o kadar güzel bir tanım ki, tek bir cümlenin içinde konuya ilişkin herşey var adeta!

¹⁵ Benim Türkiye’deki sınıf mücadelesine bakışımın, bu konudaki duruşumun esası da buradan kaynaklanıyor; Osmanlı artığı Devlet Sınıfının-Yönetenlerin karşısında, Yönetilenlerin-Anadolu kapitalizminin “tarafında” duruşumun nedeni budur. Yani, Devletçi düzene karşı, onun diyalektik inkârı olduğu için kapitalizmi savunuyorum, ona sahip çıkıyorum ben. Ama bu duruş, benim, aynı anda, onun-yani kapitalizmin- diyalektik inkârı olmamı, ona karşı modern sınıfsız toplumu savunmamı, modern sınıfsız toplumun bilincini temsil etmemi de engellemiyor. Çünkü, her çocuk kendine özgü bir ana rahminde-onun inkârı olarak varolabilir-gelişebilir. Toplumu, belirli bir fikre-düşünceye göre, yukardan aşağıya doğru değiştirmeye-şekillendirmeye çalışan ittihatçı devrimcilikle-“solculukla”- aramızdaki fark da burada ortaya çıkıyor sanırım!.. Çoğu eski arkadaşım olan “liberallerle” aynı şeyleri söylüyor-muşuz gibi görünsekte, aslında farklı yerlerde duruyor olmamızın nedeni de bu olsa gerekir! Aradaki doku uyumsuzluğunun nedeni bu galiba!. Doku uyumsuzluğunun diyorum, çünkü garip bir şekilde hiçbiri bana yaklaşmıyor, hepsi benden korkuyorlar adeta! (Bu arada, bir sonraki yazının konusunu da açıklamış oldum!..)

¹⁶ Bu konuda daha geniş açıklamalar için bak, “Öğrenmek Nedir, Nasıl Öğreniyoruz, Neden Öğreniyoruz” 6. Çalışma, www.aktolga.de

Evet, öğrenme, öğrenme süreci bir bilgiyi işleme sürecidir, ama buradan hemen, her bilgiyi işleme sürecinin, aynı zamanda bir öğrenme süreci olduğu anlamı çıkmaz! Bir örnek verelim ve daha önceden üretilmiş bir bilgiyi temsil eden iki nöron arasındaki sinaptik bir bağlantıyı düşünelim. Daha önce bu bilginin oluşmasına neden olan bir bilgiyi tekrar geldiği-alındığı zaman durum açıktır.

“Presinaptik nöronun”¹⁷ aksonundan belirli bir aksiyonpotansiyeli şeklinde kodlanmış olarak gelen bu bilgiyi mevcut sinaps tarafından tanındığı için hemen gerekli reaksiyon gösterilir ve “postsinaptik nöronun” aksonunda çıktı-output olarak bir aksiyonpotansiyeli oluşur. Yani mevcut sinaptik bağlantı aktif hale getirilir o kadar. Bu süreç bir bilgiyi işleme sürecidir; ama bir öğrenme süreci değildir. En fazla, bir tanıma-anlama süreci diyebiliriz buna. Bir bilgiyi işleme sürecinin aynı zamanda bir öğrenme süreci de olabilmesi için, dışardan gelen bilginin içinde daha önceden söz konusu sistem tarafından işlenmemiş (yani, henüz daha öğrenilmemiş) “yeni” ve “önemli” unsurların da olması gerekir. O halde, daha önceden işlenmiş-bilinen bir bilginin değil, bilinmeyen-daha önceden o sistem tarafından hammadde olarak alınarak işlenilmemiş “önemli” bir bilginin işlenmesidir öğrenmek.

Peki ama o zaman da şu soru çıkıyor ortaya: Bilinmeyen-tanınmayan bir bilgiyi söz konusu sistem tarafından (bu, beyin de olabilir, tek bir hücre de, ya da bir makine de) hammadde olarak işlenilmek üzere nasıl içeriye alınmaktadır? Çünkü, bilgiyi işleme birimi olarak bir sistem (beyin veya tek bir hücre-veya makine farketmez) giriş çıkışlarının bir görevli-kapıcı tarafından denetlendiği, ancak daha önceden tanınan-bilinen kişilerin (bilgilerin) içeriye girişlerine müsaade olunan bir kaleye-iyi korunan bir binaya- benzer! Bu durumda, daha önceden bilinmeyen-kayıtları kapıcıda bulunmayan kişiler-bilgiler nasıl içeri alınacaktır da işlenecektir? Bilinen bir bilginin, daha önceden üretilmiş ve sistemin içinde depo edilmiş olan bilgiyle tanındığını söylemiştik, bu durumda, bilinmeyen bir bilgiyi hangi bilgiyle tanınacak ve işlenecektir, yani adına öğrenmek dediğimiz süreç nasıl gerçekleşecektir?

Çok basit! Gene yukardaki “kale”-ya da “iyi korunan bina” örneğine dönersek, böyle bir durumda, tanınmayan bir kişinin kapıdan içeri girebilmesinin tek yolu vardır, ki o da, bu kişinin yanında kapıdaki görevli tarafından tanınan-bilinen birinin bulunmasıdır! Ancak bu durumdadır ki, kapıdaki görevli onu bilinen bu kişinin refakatinde, onun konteksi içinde içeri bırakabilir. Dikkat edilirse, bu durumda kapıcı, yeni gelen-bilinmeyen kişiyi, bilinenle ilişkisi içinde ele alarak, gene bir “bilinen” kategorisine sokmuş oluyor. Kapıdan içeri girdikten sonra da, bilinen-tanınan kişi beraberindeki yeni gelenle birlikte, ona yol göstererek ilerliyor içeride. Ve öyle oluyor ki, binanın içindeki herkes yeni gelen kişiyi ilk planda eskiden beri tanınan-bilinen kişiyle ilişkisi içinde bir yere koyarak tanımaya (işlemeye) başlıyor.

İnsan beyni söz konusu olduğu zaman bütün bu işlemler (yeni gelen bir bilginin tanıma- değerlendirme ve daha sonra da kayıt altına alınması işlemleri) daha önceden bilinen-tanınan bir bilgiyi temsil eden mevcut bir sinapsın içindeki faaliyetlerle gerçekleşiyor. Çünkü zaten yeni bilginin ilk geldiği yer daha önceden mevcut olan bir

¹⁷ Bir sinapsı oluşturan iki nörona “presinaptik-postsinaptik” nöronlar deniliyor. “Presinaptik” nöron, bilginin sisteme girdiği “input nöronudur”. “Postsinaptik” nöron ise, bilginin bir aksiyon potansiyeli şeklinde sistemden ayrıldığı “output nöronudur”.

sinapstır. Yeni bilgi buraya bu sinapsın temsil ettiği bilinen bilgi aracılığıyla, onunla ilişkisi içinde, ona yakın olduğu için gelmektedir. Mevcut sinapsın içindeki ilk karşılama etkinliklerinden sonra da, bunlara bağlı olarak, postsinaptik hücrede meydana gelen genetik faaliyetlerle süreç tamamlanıyor. Sonunda, yeni durumu temsil eden yeni bir yapı olarak ya yeni bir sinaps ortaya çıkıyor, ya da mevcut sinaps değişikliğe uğratılarak, yeni bilgiyi de kapsayacak şekilde daha da güçlendirilmiş oluyor.

Örneğin, ben Almanya'ya gelene kadar "Boskop" türü elmayı bilmezdim. Ama elma nedir biliyordum tabii! Boskop elmayla ilk karşılaştığım zaman (bu elmayı ilk ısırduğım zaman), o an aldığım (benim daha önceden tanımadığım) bilgiler, "Boskop da bir elmadır" bilgisiyle birlikte, beynimde daha önceden elmaya ilişkin bilgilerin kayıtlı bulunduğu sinapslara gelmiş, burada, elmaya ilişkin mevcut sinapslar aktif hale gelirken, bu süreç içinde genetik mekanizma harekete geçirilerek yeni gelen bilgiye denk düşen, onu da temsil edecek yeni bir sinapsın daha oluşmasına yol açmıştır.

Yukardaki, Boskop cinsi elmayı öğrenme olayında, iki önemli mekanizmanın birlikte işlediğini görürüz. Birincisi, beynimizdeki elmaya ilişkin daha önceden oluşmuş bilgileri temsil eden sinaptik bağlantılardan oluşan nöronal ağdır. Bu ağ aktif hale geliyor. Ama öğrenme için sadece bu yetmiyor, yeni gelen bilginin mevcut olanın içinde, onun bir parçası olarak işlenmesi yetmiyor, bunun yapısal olarak da temsil edilmesi gerekiyor. Çünkü öğrenmek, aynı zamanda, öğrendiğin yeni bilgiyi muhafaza edebilmek de demektir. Yani, öğrenme sürecinin tamamlanması için, yapısal olarak yeni bilgiyi temsil eden yeni bir sinapsın da oluşması, mevcut ağ-yapıya ilâve edilmesi gerekiyor. Yoksa bir süre sonra bu bilgiyi unuttur gideriz.

Şöyle özetleyelim: Bir: Öğrenmek, ham madde olarak dışardan gelen yeni bilgilerin mevcut-varolan bilgiler çerçevesinde bir yere oturtularak bunlarla işlenmesi-değerlendirilmesi ve böylece organizma-çevre sisteminin ortak ürünü olan bilgilerin üretilmesi olayıdır. İki: Bu şekilde öğrenilen-üretilen her bilgi mevcut olanın-varolanın içinde-ana rahminde oluşan bir çocuk gibidir. O, hem varolan sistemin içinde onun bir parçası olarak doğar, hem de ondan ayrı, daha ileri bir varoluş (bilgi) seviyesini temsil eder.

Yeni bir bilgi neden mi eskiyi-varolanı da içinde barındırıyor ve ondan daha ileri bir seviyeyi temsil ediyor? Anne-baba etkileşmesinin ürünü olan bir çocuk, neden ve nasıl, anne ve babasıyla birlikte içinde bulunduğu çevreyi de kendi içinde temsil ediyorsa, yeni bir bilgi de, aynı şekilde, eskiden beri varolan bilgilerle birlikte, dışardan gelen hammaddeyi-informasyonu da kendi içinde temsil eder. O, yani yeni bilgi, eski-varolan zeminin üzerine oturduğu için-yapısal olarak bu zeminin üzerinde yükseldiğinden, aynı zamanda merdivenin bir üst basamağını, bir üst bilgi seviyesini de temsil etmiş olur. İşte bunun içindir ki, yeni bir bilgi üretmek, yani öğrenmek gelişmektir de. Çünkü her yeni bilgi mevcut yapıya yeni bir unsurun ilâve edilmesiyle temsil olunur, ki bu da gelişmektir. O halde:

Her yeni (yeni bir bilgi de), daima eskinin içinde oluşur ve onun inkârı olarak gelişir... Eski, yeninin "varlığında yok olduğu" için, yeni eskiyi de içinde barındırır. Eski, yenile birlikte yeniden doğmuş olur... Eski, hem yeniyi yaratandır, onun koruyucusudur, hem de geçiş döneminde onun için bir hapishanedir...

Şimdi tekrar bıraktığımız yere dönüyoruz ve komün içinde sınıflı toplum bilincinin nasıl oluştuğunu kavramaya çalışıyoruz:

ÖNCE YAŞANILIR, SONRA BİLİNÇ-BİLGİ ÜRETİLİR, YANI BİLİNÇ GERİDEN GELİR...

Yaşanılan ana ilişkin yeni bilgilerin-bilincin daha sonra ortaya çıktığını söylemiştik. Önce, daha önceden sahip olduğumuz bilgilerin ürünü olarak o anın içindeki maddi hayat ortaya çıkıyor. Bu anlamda, eskinin-geride kalanın (eskiyi temsil eden bilginin) ürünü oluyoruz hep!.. Varoluş zinciri bu şekilde uzayıp gidiyor.. Ormanda karşılaştığımız yılanı basmamak

için kenara sığmamız örneğini hatırlayın! Hani önce kenara sığıyorduk da, sonra korkuyorduk ya; yani olaya ilişkin duygusal bilincimiz (korku şeklinde) kenara sığdıktan sonra oluşuyordu ya! Aynen öyle işte! Ne olup bittiğini bilişsel olarak açıklamak, yani o ana ilişkin yeni bilişsel bilgilere sahip olmak-bilgi üretmek ise daha sonraki adım oluyor! Olanla onun bilinci-bilgisi aracında hep bir zaman aralığı bulunuyor yani!.

Hani neresinde bunun “hayatı iradi olarak yaşamak ve değiştirmek”! Hayat bizi değiştiriyor aslında! Ama biz bu değişimin farkına vardığımız zaman, koordinat sisteminin merkezi kendi üzerimizde durduğu için, sanıyoruz ki hep, biz yapıyoruz değişimi!! İttihatçılık ruhumuza işlemiş bizim! Tarihsel olarak sahip olduğumuz kültürel bilgilerin-toplumsal DNA’ların dışında düşünemiyoruz hiç! Hayatı hep “önceden” sahip olduğumuz fikirlere-idee’lere- göre yaşamaya alıştığımız için (onu bu fikirlere uydurarak değiştirmeye çalışırken yaşamaya alıştığımız için) doğuştan “devrimciyizdir” bizler! Jöntürklülük-ittihatçılık bizim varoluş gerekçemizdir! Toplumunu değiştirmek için sahip olduğumuz bu “devrimci” fikirlerin kaynağı ise daima “dışardadır”. Bu anlamda dış dinamiktir hep bizi yöneten!. Biz de, “geri kalmışlıktan” kurtulmak için buna razı oluruz! Hatta bu işe gönüllü olarak soyunuruz! Tarihimizden gelen o Yönetenler-Yönetilenler yapısal ikiliği-çelişkisi de böylece daima yeni bir biçim bulur bizde! Geçmişte Osmanlı Devlet Sınıfı-Reaya çelişkisi olarak yaşama damgasını vuran bu yapısal ikilik-özelli-, daha sonra Jöntürkler-İttihatçılar-Çevre çelişkisi haline dönüşür. Daha sonra da tabi, Cumhuriyetçi Devlet Sınıfı- Halk çelişkisi olur. Bizdeki solculuk bile bu çelişki-ikilik üzerine oturmuyor mu! Bu nedenle hep halkı “bilinçlendirmeye” çalışmaz mı bizim solcularımız da! Dışardan bilinç aktarmaktır bizim düsturumuz dedik ya! İşte, sübjektif idealist Türkiye aydınlarıyla halk arasındaki çelişkinin-doku uyuşmazlığının kaynağı buradadır. İşte bu yüzden ki, senin söylediğinin doğru mu yanlış mı olduğuna bakmaz, yani seni dinlemez bu halk! Çünkü sen yabancısıdır ona. Bu yüzden sana güvenmez¹⁸.. Ve sen de yakını durursun boyuna!

Daha önce, “peki ya “devrimci olmak”, “değiştirmek” diye sormuş ve devam etmiştik: “Devrimci, doğmamış çocuğun bilgisiyle-bilinciyle, onun-kendisinin- doğması için mücadeleye ederek kendi varlığını bu zeminde üretmeye çalışandır. Bu durumda, daha sonra çocuğun doğarak maddi bir gerçeklik haline gelmesi ise bu sürecin sonucu oluyor. Yani sen dışardan bir toplum mühendisi olarak istediğin ve bu uğurda çaba sarfettiğin için doğmuş olmuyor o çocuk! Sen, ana karnından itibaren kendini ifade ederek doğan o çocuğun kendisi oluyorsun”!.Öbür türlü “iradi” devrimcilik ise, bir tür toplum mühendisliği yapmaktan, kerameti kendinden menkul bir şeyh gibi, ittihatçılığa soyunarak, “yaratmak istediğin çocuğu” doğurtmak için ebe rolü oynamaktan başka birşey değildir!.. Bu durumda, olandan yola çıkarak onun bilincini üretmek, bu temel üzerinde geleceğin yaratılmasına katkıda bulunmak olmuyor senin çaban (“devrimciliğin”)! Varolanı bir yana iterek onun yerine olmasını istediğini koyuyorsun, yola böyle çıkıyorsun! Sonra da onu-yani varolanı- yok ederek “değiştirmeye”, kafandakine uygun hale getirmeye çalışıyorsun!

İşin aslı, yani orijinali birinci yol tabi! Yani daima önce maddi gerçeklik çıkıyor ortaya, bilinç ise sonradan-geriden geliyor. İkinci yol ise, hayata sübjektif idealist yaklaşımdan başka birşey değil. Bu durumda, objektif gerçekliği değiştirerek ona uygun hale getirmeye çalıştığımız “önceden sahip olunan o fikirler-bilinç” (bu, taraf’ın kutsal demokrasi idee’si-bilinci bile olsa), sisteme “dışardan” enjekte edilmeye çalışılan bir bilinç-idee haline dönüşüyor. Yani bu durumda, sistem-toplum başka süreçlerin ürünü olan bilgiler esas alınarak bu bilgilere göre, yukardan iradi çabalarla değiştirilmeye çalışılmış oluyor¹⁹.

¹⁸ Deniz Baykal gibi çarşafa bile dolansan fayda etmez! Gerçek kendisi olduğu için sahte olanı hemen farkedir!..

¹⁹ Alın bizdeki “batılılaşma” sürecini. Herşey yukardan aşağı bizde! İttihatçılık ruhumuza sinmiş bizim.. Böyle olunca da tabi aşağıdan yukarıya bir tepki oluşturuyor kendisine. “Doğruları” bile söylüyor olsan insanlar “benimsemiyorlar” seni! Hatta “korkuyorlar” senden! Bu korku, kabuklarını kırarak yumurtadan çıkmaya çalışsan o civcivin, bu süreçte ona yardım etmeye kalktığın zaman, bir dış faktör olduğun için sana karşı çıkmasına, kabuklar olmazsa ben ne yaparım diye korkarak, kırmaya çalıştığı o kabukları sana karşı savunmasına benzer!..

Devam ediyoruz...

Düşünün şimdi! İnsanlar binlerce yıl, bizim bugün bahsettiğimiz anlamda bir “komünal bilince” sahip olmadan komün adı verilen ilkel sınıfsız bir toplumun içinde yaşamışlar. İnsanların bu durumda farkında olmadan sahip oldukları bilgi temeli-komünal bilgiler-içinde yaşadıkları toplumun kendi kendini üretimi sürecinin ürünü. Sonra, yaşanan maddi hayat yavaş yavaş kendi bilincini de oluşturmaya başlıyor. Ve insanlar içinde yaşadıkları hayatın farkına varıyorlar. Nasıl mı, bu “komünal bilinç” nasıl mı oluşuyor o insanlarda?

Çevreyle etkileşme sürecinde bir durumdan bir başka duruma geçerken “varolan” organizma, bu “varoluş” halini, daima, kendi içinden kendi zıttını-diyalektik inkârını yaratarak gerçekleştirir. İşte bizim bilinç-kendinin farkına varma-dediğimiz şey de bu esnada ortaya çıkar. Çünkü o, yani bilinç dediğimiz nöronal etkinlik, mevcut durumu-dengeyi korumak için ortaya çıkan nöronal bir reaksiyon modelinden başka birşey değildir (yani o bu zeminden yola çıkarak oluşmaya başlar). Duygusal reaksiyon zemininde gerçekleşen bu “bilinç”, daha sonra tabii bilişsel bir düzeye ulaştınca da son şeklini almış olur. Yani, sınıflı toplum, insanlar onu istedikleri için, iradi bir çabanın sonucu olarak oluşmaz! Önce, bilinç dışı maddi bir süreçle “atı alan Üsküdarı geçer”! Onun bilinci, yani atı alanın çoktan Üsküdarı geçmiş olduğunun farkına varılması, atın nasıl alındığı, Üsküdarın bu atla nasıl geçildiği falan hep sonradan anlaşılır!.. Sınıfsız toplum bilincinin oluşması da buna benzer. İnsanlar neye sahip olduklarını ancak onu kaybetmeye başladıkları zaman anlamaya başlarlar. O zaman da iş işten geçmiş olur tabii!

Burada altı çizilmesi gereken nokta: Sınıfsız toplumdaki sınıflı topluma doğru giderken sahip olunan ilk bilgi temelini, komün zemininde, farkında olmadan sahip olunan o ilk bilgilerden oluştuğudur. Daha sonra ortaya çıkan sınıflı toplum bilinci-bilgisi hep bu ilk bilgi temelinden yola çıkılarak yaratılan yeni maddi hayatın bilgisi-bilinci olarak ortaya çıkıyor. Ve nasıl ki, yeni varoluş biçimi-sınıflı toplum gerçekliği- eskinin içinde, onun zemininde-onun diyalektik inkârı olarak- ortaya çıkıp geliyorsa, onun bilinci-bilgisi de başlangıçta gene eski-varolan komünal- bilginin üzerine “yeni bilgiler” ilâve edilerek oluşuyor. Yani minare daima eski-varolan-kılıfının içinde büyüyor, geliyor. Başka türlü mümkün değildir! Sınıfsız toplumun bağrında birilerinin çıkıp açıktan onun varoluş bilincinin-bilgilerinin-daha başka bir deyişle, kan anayasasının- tersini söyleyerek “devrimcilik” yapmaya çalıştığını düşününüz! Hiç şakası yok, adamı anında götürürlerdi! Ama öyle olmuyor işte! Nasıl mı oluyor, minare nasıl mı kılıfına uyduruluyor?

Komünal bilince, bilgilere-kan anayasasına göre, sistemin merkezinde bulunan sıfır noktası Hak’ka mı aitti? Elbette ki öyle olacaktı, bunun aksini kim düşünebilirdi ki zaten! Komün üyelerinin ortak iradesini temsil eden şef, herkese-hiçkimseye-sadece merkezde oturan Hak’ka ait olan “komünal mülkiyeti” temsil etmiyor muydu? Elbette, bunun aksi mümkün müydü! İnsanlar sadece o “mülk” üzerinde “tasarruf” yetkisini kullanıyorlardı! İşte, sınıflı toplum minaresi eski kılıfının içine böyle yerleştirildi! “Mülkiyet” minaresi “tasarruf” kılıfının içine sığdırılarak insanlara kabul ettirildi. “Toplumsal merkez”, “sıfır noktası”, “Hak” ve “onun- yani Hak’kın temsilcisi olarak şef” kavramlarına ise hiç dokunulmadı, sadece onların muhtevası-yani içerikleri değiştirildi o kadar!. Daha doğrusu, ortaya çıkan yeni maddi gerçeklik bu kavramların içini kendine uygun yeni bilgilerle doldurarak onlara yeni anlamlar-yorumlar- kazandırdı. Şef ve onun etrafındakilerin-yeni sınıfın- Hak-Tanrı adına sistemi-sistemin merkezini temsil ediyor olmaları bu şekilde kabul edildi! Toplumun sınıflara ayrılmasına paralel olarak ortaya çıkmaya başlayan yeni bilinç, eskinin bağrından-onun bilgisini temsil eden kavramların içinden- böyle-bu şekilde doğdu²⁰.

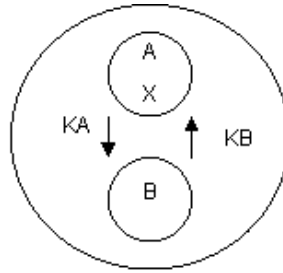
²⁰ Bugün Türkiye Cumhuriyetinde bile her yerde “Adalet Mülkün Temelidir” diye yazar. Ne demektir bu hiç düşündünüz mü? Önce, “Adalet” denilen şey nedir oradan başlayın düşünmeye, sonra da bunun mülkün temeli olmasının ne anlama geldiğini düşününüz. Adalet=Denge=0 değil midir?

Buna paralel olarak da tabi, varolanı koruma, ya da, eskiyi-kaybolan cenneti geri getirme çabası gelişti. Sınıflı toplum bilincine karşı duygusal bir reaksiyon olarak doğan “komünal bilinç” bu şekilde ortaya çıkmaya başladı. Nice Şeyh Bedreddin’leri-ilkel komünal toplum mücahidi-bilgini atalarımızı yaratan sürecin esası budur.

Bilişsel anlamda modern bir komünal toplum bilincinin ortaya çıkması ise çok sonraları gerçekleşebilirdi. Niye? Çünkü önce üretici güçlerin gelişme seviyesinin böyle bir bilincin ortaya çıkması için elverişli hale gelmesi gerekiyordu da ondan. Yani, gene önce, yeni maddi gerçeklik sürece damgasını vurmalıydı. Öyle ki, buna uygun, bunu temsil eden yeni bir bilinç de onu izleyebilsindi...İşte içinde yaşadığımız sürecin anlamı budur...

BİR SİSTEM OLARAK SINIFLI TOPLUM

Üretici güçlerin gelişme seviyesini temsil eden her yeni denge durumunda yeni bir $K_A=K_B$ denge koşulu ortaya çıkar, yeni bir üretim ilişkileri sistemi doğar.

Bir AB sistemi olarak sınıflı toplum
A: Neyin nasıl üretileceğini belirleyen sistemin dominant-egemen kutbu.
B: A'nın gerçekleştirdiği üretim modelini hayata geçiren sistemin motor gücü.
Buradaki X ise, A tarafından temsil edilen sistem merkezine işaret etmektedir.

Yukardaki şekil herşeyi açıklıyor aslında! En azından, olaya Sistem Bilimi-İnformasyon İşleme Bilimi²¹ açısından bakınca görünen manzarayı anlatıyor..

Tabi bu, aynı zamanda, ilkel bir komünü de açıklayan genel bir yaklaşımdır. Yani, işleyen bir sistem olarak ele alınca, ilkel bir komün de gene böyle-bu şekilde ifade edilebilir?. Çünkü herşey (bir komün de) bir informasyon işleme sistemidir son tahlilde! Burada bütün mesele, yukardaki şekilde A ve B olarak gösterilen “üretici güçlerin”-insan unsurunun “gelişme seviyesiyle” ilgilidir. Bu açıdan bakınca (yani insanlığın, insan toplumlarının gelişme-evrim süreci açısından bakınca) ilkel komün bir “ilk durumdur”. Bu durumda A ve B, yani komün şefi-yönetimi ve diğer komün insanları-halkı henüz daha kendi benlikleriyle-self-biribirlerinden ayrışmamış durumdadırlar. Sadece görevlerde bir ayrışma vardır ki, o da zaten “eşyanın-varoluşun-tabiatıyla” ilgilidir. Komünü bir organizma olarak düşünürsek, bu durumda A ve B arasındaki ilişki beyinle organlar arasındaki ilişki gibidir.

Sınıflı toplum, işte bu “ilk durumun” içinden çıkan “yeni bir durum” oluyor. Üretici güçler (yani A ve B) geliştikçe, eski denge durumu içinde bir anlam ifade eden $K_A=K_B$ denge şartı da bozuluyor ve sistem işleyemez hale geliyor. Bu durumda, yeni koşullara uygun yeni bir dengenin kurulması, yani, yeni varoluş koşullarının-yeni üretim ilişkilerine uygun yeni ilişki biçimlerinin- belirlenmesi zorunlu hale geliyor. İşte, bütün o “devlet”lerin ve “din”lerin yapmaya çalıştıkları şeyin özü-esası bundan ibarettir. Sınıflı toplumlar süreci boyunca ortaya çıkan her “yeni” aşama, neyin nasıl üretileceğine dair belirli bir bilginin A ve B arasında oluşan üretim ilişkileriyle kayıt altında tutularak toplumsal varlığı yeniden şekillendirmesinden ibarettir.

Burada önemli olan ve altı çizilmesi gereken, insanlığın tarihsel-toplumsal evrimi sürecinde, ilkel komünal toplumdan sınıflı topluma ve daha sonra da modern komünal topluma doğru ilerlerken, ilerleyen-gelişen şeyin daima yukardaki şekilde A ve B olarak gösterdiğimiz insan unsuru olduğudur! Yani sınıflı toplum insanı gökten paraşütle inmiyor ilkel komüne! Komünün evrimidir ki sınıflılığa yol açıyor. Sınıflı toplum insanı haline gelen insan eski komün

²¹ Bu konuda daha geniş açıklamalar için bak, www.aktolga.de 4. Çalışma

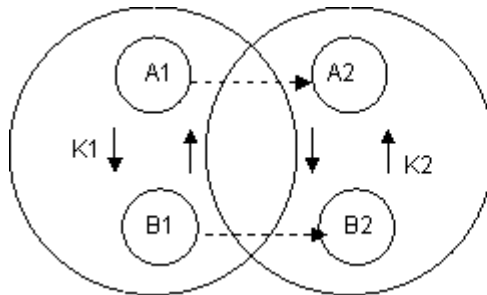
insanıdır yani. Ve bu da öyle “zorla” baskıyla, bir dış etkene bağlı olarak falan olmuyor. Nasıl ki toprağa düşen bir tohum çevreyle etkileşme içinde kendini inkâr ederek bitki haline dönüşüyorsa, ilkel komün de yeni bilgilerin üretilmesine bağlı olarak ihtiyacından daha fazlasını üretmeye başladıkça sınıflı toplum haline geliyor. Bu nedenle, ilkel komünal toplum adına sınıflılığa karşı çıkmak, bunu söylemek ne kadar zor da olsa, özünde gericiliktir. Peki, varolanı, yani sınıflılığın savunmak mıdır ilerlilik? Toplumsal gelişme sürecini geriye doğru götürmeye çalışanlara karşı elde olanı savunmanın anlaşılabilir bir tarafı vardır tabii, ama buna hiçbir zaman ilerlilik denemez! İlerlilik bugünü savunmak değildir; o, mevcut olanın ana rahminde gelişen geleceğe ait olanla bütünleşerek onun bilinci-bilgisi haline gelmektedir.

SINIFLILIKTAN MODERN SINIFSIZLIĞA DOĞRU GİDEN SÜRECİN DİYALEKTİĞİ..

Sınıflı toplumlar süreci içindeki her yeni aşamanın, yukardaki şekilde olduğu gibi $K_A=K_B$ denge koşulunun sağlandığı yeni bir evrim basamağı olduğunu söylemiştik. Bu durumda, süreç boyunca bir durumdan bir başka duruma geçerken, sistem merkezini temsil eden kutup olarak A, yaşamın-üretim faaliyetinin- devam etmesi için dışardan-çevreden- yeni madde-enerji-informasyon alarak bunu belirli bir üretim modeline-planına- uygun olarak gerçekleştirmesi için sistemin motor gücüne-B-iletildiği zaman, o, kendisinin temsil ettiği izafiyetsiz- dengeyi de ihlâl-inkâr- etmiş olur. Çünkü, mevcut durumu-sistem merkezini-temsil eden kutup olarak meydana gelen yeni ürünün de sahibi gene o olmuş oluyor bu durumda. Bu ise, başlangıçtaki $K_A = K_B$ nin inkârı demektir²² (bunu, terazinin bir tarafa doğru eğilmesine-yatmasına benzetelim). Çünkü başlangıçtaki K_{A1} ile, ortaya çıkan yeni ürünün de “sahibi” olan A_2 dan kaynaklanan K_{A2} aynı değildir artık. A, A_1 halinden A_2 haline dönüşmüştür; ama öte yandan B halâ B_1 durumundadır. Ve $K_{A2} \neq K_{B1}$ dir. B açısından mevcut durumun artık “Haksız” bir durum haline gelmesinin nedeni budur işte. Neden mi “Haksız”dır bu yeni durum? Çünkü “Hak”, daha önce, $K_{A1}=K_{B1}$ ile birlikte merkezdeki o sıfır noktasında gerçekleşiyordu; halbuki artık $K_{A2} \cdot K_{B1} \neq 0$ dir!..Ve B işte bu yüzden ki sınıf mücadelesine başlar! Amaç $K_{A2}=K_{B2}$ durumuna gelebilmeğdir.

İşte “sınıf mücadelesinin” mekanizması, “üretici güçlerin gelişmesi” sürecinin diyalektiği budur. Açıkça görüleceği gibi, sınıf mücadelesi toplumsal gelişmenin kaldıraçtır. Sistemin motor gücü olan B, her durumda, A'nın inkârının nedeni olduğu “Haksızlığa” karşı mücadele ettiği için, bu mücadele de son tahlilde bir “Hak arama” mücadelesi olduğu için “Haklıdır”. Ve ne olur böylece? Adım adım, basamak basamak, aynen bir merdiveni çıkar gibi, her basamakta yeni bir denge kurularak sürecin sonuna doğru ilerlenir.

Sonra? Sonraki aşama çocuğun ana karnından doğuşu olayına, ya da bir civcivin kabuklarını kırarak doğuşuna denk düşer. Çünkü toplumlar da gene aynı diyalektiğe tabi olarak kendilerini üretirler. Burada önemli olan, daha sonra doğacak olan “yeni”nin daima eskinin içinde, onun kendini üretme diyalektiğine tabi olarak ortaya çıktığıdır. B, A'nın inkârına karşı “Hak arama mücadelesi” veripte sistemin-ilişkilerin bir üst duruma-seviyeye çıkmasına neden olduğu zaman, yeni (yani A_2B_2) de eskinin içinden çıkmış olur.

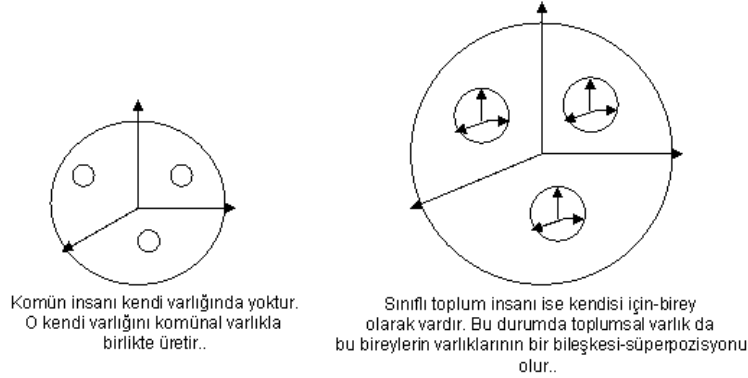

Bir durumdan bir başka duruma geçişin diyalektiği. Dikkat edilirse yeni daima eskinin içinden, onun inkârı olarak çıkıyor..

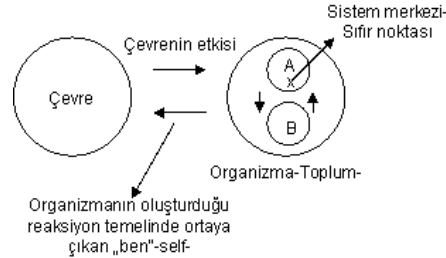
²² Buradaki K, kuvveti temsil etmektedir. K_A ise, A dan kaynaklanan ve A'nın B üzerine etkisini temsil eden K kuvvetidir-A'nın B üzerine etkisidir-

Ama, sınıflı toplum sadece, sistemin içindeki görev dağılımının-iki temel fonksiyonun- herbiri kendi nefsiyle diğerinden bağımsız varlıklar-sınıflar-tarafından yerine getirilmesi sonucuyla yetinmez; o aynı zamanda, sistemin-toplumun-elementi durumunda olan insanların da, toplumsal varlıktan ayrı olarak kendi benlikleriyle otonom birer unsur olarak ortaya çıkmalarına neden olur. Komün insanı birey olarak kendi nefsiyle-benliğiyle bir hiç iken, sınıflı toplum insanı aynı zamanda birey olarak da vardır. Komün insanı “ben” dediği zaman bu, onun da içinde bulunduğu komün-komünal benlik anlamına gelirken²³, sınıflı toplum insanının “ben”i, onun birey olarak “sahip olduğu” kendisi için varolma-reaksiyon gösterebilme- yeteneğine dayanır.

Peki bu durumda nasıl olacaktır da, herbiri kendisi için varolan elementlerden-parçalardan oluşan bu sistem-sınıflı toplum- tekrar sınıfsız bir toplum haline dönüşecektir? Bu kadar “ben”lerden nasıl olacaktır da modern anlamda yeni bir “ben” ortaya çıkabilecektir? Bir de şu var tabi: Acaba modern sınıfsızlığı temsil eden bu yeni komünal “ben” eskisi gibi-ona benzer birşey mi olacaktır, yoksa evrim süreci ortaya yeni tipte bir “benlik” mi çıkaracaktır?

Bireysel ve toplumsal düzeyde “ben’in”-benliğin- temelinde yatan şey, bir sistem olarak insanın, ya da toplumun çevreden gelen etkilere karşı oluşturduğu reaksiyon değil miydi? El-

bette! Bu durumda, bireyi, ya da toplumu, kendi içindeki o “ilk durum”da, $K_A=K_B$ denge koşuluna göre oluşan ve tabi sistem merkezindeki “sıfır noktasında” temsil edilen bir AB sistemi olarak düşünerek yola devam edersek, çevreyle etkileşme süreci içinde ortaya çıkan “benlik” dediğimiz o varoluş instanzıyla birlikte, “ilk duruma” ilişkin olarak merkezde olduğu düşünülen denge hali de bozulmuş oluyor. Daha başka bir deyişle, sınıflı toplumlar süreci içinde “benliğin” oluşmasıyla birlikte meydana gelen o “dengesizlik durumu”, aslında bir durumdan bir başka duruma geçiş sürecinin bir özelliği oluyor. Bu arada, “benliği” temsil eden o nöronal reaksiyon modeli çalışma belleğine gittiği zaman da tabi, orada, bizim “farkında olmak” dediğimiz duygusal varoluş-bilinci ortaya çıkıyor. **Ve o andan itibaren, “kendinin farkına varan” bu “ben”-bu duygusal varoluş bilinci-bilgisi- koordinat sisteminin merkezini kendi üzerine koyarak (bu onun varoluş gerekçesidir zaten),**

²³ Tabi burada kastedilen toplumsal benliktir-self-

onun uzay-zaman boyutlarıyla kendini ve çevreyi bilmeye çalışıyor. Niye mi? “Ben”, “kendi “varoluşuyla” birlikte bozulan denge koşulları içinde kendisine yeni bir denge hali aramaya başlıyor da ondan. Ve o, yani “ben”, zamanla, bu arayış bilincini-bilgilerini sistemleştirerek kendisi için bir varoluş-bilgi temeli ortaya çıkarıyor. İşte, bilimsel terminolojide “duygusal bilgi temeli-varoluş zemini” dediğimiz o nöronal yapıların-programların esası budur. En genel, en soyut haliyle bütün o dinlerin-ideolojilerin ortaya çıkış mekanizması budur. Bütün o “kimliklerin” nöro-biyolojik-toplumsal oluşum temeli budur.

Burada altını çizmek istediğimiz noktanın, “ben” merkezli bütün bu nöronal programların-bilgi-bilinç sistemlerinin, özünde, “ilk durumdan” “son duruma” geçiş aralığında ortaya çıkan izafi bir kendi aslını-özünü arayış çabası-programı olduğu anlaşılmıştır her halde. **Aranılan o “öz” ise, daima, sistem merkezinde bulunan (ve sınıflılığa geçişle birlikte sırta kadem basan- ortadan kaybolan) sıfır noktasından başka birşey değildir! Bunun içindir ki, “nefsini bilen Rabbini bilir” demiştir atalarımız. Yani ancak nefesine-benliğine ilişkin sırrı bildiğin-çözdüğün zaman tekrar “kendi varlığında yok olabilirsiniz”, kaybettiğin o cennetine, aradaki “benlik” engelini bilgiyle kaldırarak kavuşabilirsiniz demektir bu. Bütün yaşamı-varoluşu bir “arayış” (“Hak”kı arayış tabii) olarak açıklamaya çalışan ilkel komünal toplum bilgini atalarımızın anlayışı budur²⁴. Bizi modern komünal topluma onun bilincine-bilgi temeline götürecektir olan yol da-diyalektik de budur.**

Ne demek oluyor yani o zaman? Olan şu: Evet, sınıflı toplumlar boyunca ortaya çıkan bütün o bilgi-bilinç sistemleri (dinler, ideolojiler vb.) her ne kadar bireyleri, ya da sınıfları esas alan farklı çıkar-varoluş zeminlerini temsil ediyorlarsa da, bunlar son tahlilde hep iki durum arasında kalan o geçiş döneminin (sınıflı toplumlar sürecinin) bireylere-sınıflara özgü arayış biçimleri-bilgi sistemleridir. Neyin arandığı ise açıktır! Herkes, her durumda, kaybedilen o cenneti-Hak’kı-arıyor aslında! Herkesin “ben”i-“tarikat”ı da bu arayışın farklı bir yolu-biçimi! İşte Mevlana da bunu bildiği için diyor ki, “gel, ne olursan ol gel”! Bununla o, binbir parçaya bölünmüş sınıflılık zemininde, her parçanın içindeki o öze sahip çıkarak, kendini, bütün bu parçaların içinde tıpkı ana rahminde gelişen o çocuk gibi tasavvur edip, bütün derelerin-irmakların aynı “derya”ya akışı metaforu aracılığıyla onların içinden yeniden doğuşu dile getirmeye çalışıyor. Bütün o derelerden, ırmaklardan akıp gelen “suyun”, son tahlilde “öz” denilen Hak’ın değişik varoluş biçimleri olduğunu söylüyor. Ve diyor ki, bunların hepsi de o “deryayı” arayış süreci içinde varolmaktadırlar.

Biçim-şekil-yani “benliğin” oluşturduğu o perdeler kalktığı zaman (sular deryaya eriştiği zaman) ortaya çıkan öz hep aynı olduğu için, bu durumda, “kendi varlığında yok olan” o “insandan” da geride ne kalacaktır acaba? Yarı biyolojik, yarı makine bir “insana”-ki ben buna “bilinçli doğa” diyorum-artık ne kadar insan diyebileceğiz acaba?

İlkel komünal toplum bilgini atalarımız bu “inkârın inkârı” olayını (benliğin-nefsin kendini inkârı olayını) duygusal bir bilinçle yaşayarak kavramaya çalışıyorlardı. Çünkü başka türlü mümkün değildi o zaman. İnsanlığın bilgi birikimi henüz daha duygusal düzeyden bilişsel düzeye erişmiş değildi. Problemi kendi içlerinde yaşayarak, varoluş olayını-“ben”i- kendi içlerinde hissederek, duyarak çözmeye-açıklamaya-ve de onu bu şekilde “aşmaya”-“yok etmeye”- çalışıyorlardı. Madem ki diyorlardı, asıl “düşman” bu “ben”dir-“benlik”tir, bizim cennetten-komünden kovulmamıza neden olan “şeytan” budur, o halde bütün mesele onu “yok etmekten”-bunun için çaba sarfetmekten geçiyor! İşte bütün o ilkel komünal toplum “bilimlerinin” amacı, yaşayarak, bunun yolunun nasıl bulunacağını gösterebilmekten geçiyor; hedefe nasıl ulaşılacağına duygusal bilgisini-bilincini üretmeye çalışmaktan geçiyor. “Nefsini kör etmeye çalışan” bütün o dervişlerin, evliyaların, ermişlerin sırrı budur. “En el Hak diyen Hallacı Mansur’un sırrı da budur. Onun, derisini yüzerlerken bile gık demeyişinin altında yatan, bu “nefsini körletmiş-yok etmiş” olma inancıdır!

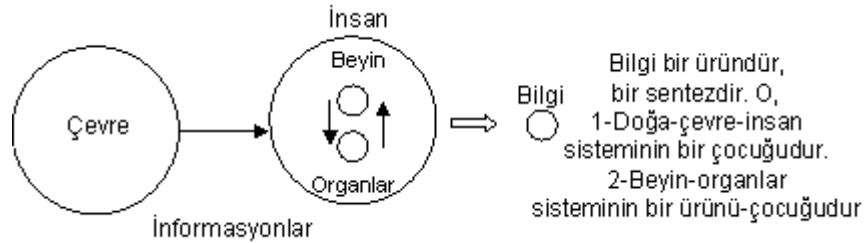
²⁴ Tasavvuf nedir? Tasavvuf, ilkel komünal toplum bilgini-Şamanist-atalarımızın İslam’la etkileşimleri sonucunda oluşan bilgi-bilinç sistemidir.

Bugün ise bambaşka bir durum söz konusu! “Benliği” yok etmenin yolunun ona karşı savaş açmaktan değil, tam tersine, onun daha da gelişmesinden geçtiğinin farkında artık insanlar! 21.yy’ın insanı artık daha fazla bilgiye sahip olarak-daha çok gelişerek-kendini inkâr etme-aşma peşinde! Yani, “benlik” kuyusunun dibinde bulunan insanlar yukardaki ışığı gördüler artık ve de hızla ona doğru tırmanıyorlar. Bilişsel bilimlerin gelişmesi süreci de aslında bu tırmanışı temsil ediyor. “Sistem Teorisi’nin Esasları, ya da Varoluşun Genel İzafiyet Teorisi-Herşeyin Teorisi”de bu sürecin ürünü²⁵ bir yerde..

Bütün bunları daha önce şöyle dile getirmişiz:

“Herşeyin teorisi” kavramı biraz ürkütücü geliyor insana; ister istemez, “her şeyi bilmek mümkün mü” diye düşünmeye başlıyoruz! Bu nedenle, biz de önce, “bilmek-öğrenmek nedir”, “neden ve nasıl biliyoruz-öğreniyoruz”- sorularına cevap arayarak işe başladık²⁶. Ve dedik ki, “doğa insanda-insanla- kendi bilincine varıyor”. Bu demektir ki, bilirken insan olarak sadece “biz” bilmiyoruz! Bizimle birlikte, bizim var oluşumuz aracılığıyla doğa kendi kendini biliyor, kendi bilincine varıyor!

İnsan olarak biz, bilme sürecinde, bilgi üretimi mekanizmasının sadece bir parçasıyız. Bu sürecin diğer parçası ise bizim “dışımızdaki” doğadır. Ama biz sonra, bu sürecin kolektif ürünü olan bilgilere “sahip çıkarak” onları beynimizde depo ediyoruz, saklıyoruz; bunları, daha sonraki süreçlerde kendimize daha iyi yaşam koşulları sağlayabilmek için kullanıyoruz. Son derece bireyci-egoist bir yaklaşım değil mi! Ama bütün bunlar normal! Evrim sürecinin mekanizması böyle işliyor! Bilme sürecinin basamakları böyle çıkılıyor; yol boyunca sahip çıktığımız her yeni bilgi, bizi (“bilinçli doğa” bebeğinin taşıyıcısı olan insanı) bir adım daha öteye taşıyor. Ve biz, bu şekilde, kendi dışımızdaki doğayı bilirken, kaçınılmaz olarak kendimizi de bilmiş oluyoruz. Kendi dışımızdaki doğayı değiştirirken, kendimizi de değiştiriyoruz

Bilgi üretimi mekanizması, insanın çevreyle etkileşmesinin nöronal düzeydeki uzantısıdır. İnsan çevreyle etkileşirken, onun nöronal bir modelini çıkarıyor beyninde. Sonra da, buna karşı reaksiyon olarak, kendisini (self) temsil eden bir nöronal ağ (Netz) oluşturuyor. Çevreyi temsil eden nöronal ağ’la, organizmayı temsil eden bu nöronal ağ’ın etkileşmesi sonucunda da output-çıktı-sentez olarak bilgi adını verdiğimiz çocuk doğuyor. Yani aslında, anası insansa, babası da “çevredir” bu çocuğun; çocuk-bilgi bu etkileşmenin kolektif ürünü oluyor. Ama biz, doğaya-çevreye yabancılaşarak, kendimizi insanlık durumuna özgü sübjektif bir dünyanın içine hapsettiğimiz için, ona, yani bu ürüne (bilgiye) tek başımıza sahip çıkmaya kalkıyoruz; çocuğu doğuran olduğumuz için, onu kendimizle özdeşleştirerek, onun üzerinde mülkiyet hakkımızın olduğunu düşünüyoruz! İnsan olarak “kendimizin” de son tahlilde o bütünün (doğanın) bir parçası olduğumuzu görmek hiç aklımıza gelmiyor; gelse de, bunu sıradan bir laf olarak söyleyip geçiyoruz! Ama “biz” ne düşünürsek düşünelim, neye inanırsak inanalım, ürün-bilgi aslında doğanın bilgisidir, ona aittir; bilen de odur, bilinen de! Gerisi insanın hüsnü kuruntusu! Doğa, insanla birlikte adeta aynaya bakmakta, kendi kendisini bilmektedir!

²⁵ www.aktolga.de 4. Çalışma

²⁶ www.aktolga.de 2,6. Çalışmalar

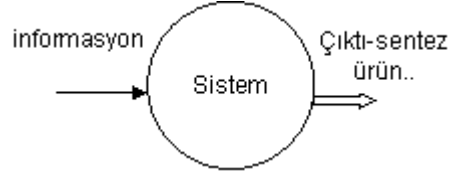
Bu süreç nereye mi gidiyor? Unutmayalım, “çevre”, “dış dünya” kavramları izafidir. Bu, “kendi dışımızdaki” bir şey olabileceği gibi, “kendimizin” bir parçası, bir hücre, bir organ da olabilir. Yani, bilme nesnesi sadece kendi dışımızdaki doğa değildir. Organizmamızı oluşturan bütün elementler de dahildir buna. Bu yüzden, bilme süreci, aynı zamanda, kendini bilme sürecidir de. Peki, günün birinde, “kendimizi” oluşturan o elementleri de bildiğimiz zaman ne olacak? İşte o zaman “dışımızdakiyle” “içimizdeki” arasında hiç bir farkın kalmadığını göreceğiz. Hem bunun bilinci-bilgisi oluşacak, hem de duygusal olarak da hissedeceğiz bunu!

O an insanın “yok oluşu” anıdır! Kendini bilerek “kendi varlığında yok oluşu” tabii! Yoksa buharlaşıp da yok olmayacak insan! İnsan, kendini bilerek, kendisiyle kendi dışındaki doğa arasındaki izafi sınırları aşacak. Evrensel bilinci-bilgiyi temsil eden-taşıyan haline dönüşecek. Bir Yunus’un, bir Mevlana’nın, bir Şeyh Bedreddin’in, yüzlerce yıl önce ifade etmeye çalıştıkları bilince erişecek. Bir Hallacı Mansur’un “En el Hak” derken ne demek istediğini o zaman daha iyi anlayabilecek!

Fizik, kimya, biyoloji, astronomi ve bütün diğer bilim dalları, nedir bunlar? İnsanın kendi dışındaki ve içindeki doğayla-çevreyle etkileşmesinin ürünü olan bilgilerin düzenlenerek, sınıflandırılarak bir araya getirildiği bilgi alanları değil midir bunlar? Doğanın kendisinde böyle sınırlar yoktur aslında! Doğa-çevre dediğimiz şey bir bütündür. Sınırları koyan insanın kendisi oluyor. Ama bu da normal; insanın gelişmesinin, evrim sürecinin ürünü bu da. Bütün o bilim dallarını, dağlardan, tepelerden, çeşitli kaynaklardan doğan ırmaklara, nehirlere benzetirsek, hepsinin taşıdığı ortak içerik olarak o “su”dur bilgi! Ve çeşitli kanallardan doğan o nehirler, nasıl ki günün birinde denize ulaşarak onun içinde kaybolup gidiyorlarsa, birbirlerinden bağımsız olarak gelişmiş olan bilgi alanlarının, bilimlerin geleceği de aynıdır: Denize ulaşarak onun varlığında yok olmaktır! Buradaki “deniz”, evrensel bilgi alanı olup, bu denize ulaşıldığı an ise, her şeyin tek bir şey olduğu andır! Çünkü o an her şey o tek bir şeyin içindedir!..

“Her şey”, madde enerjinin orijinal, özgül bir yoğunlaşma biçimi olarak “bir şey”dir! O, bu haliyle (bizim “bir şey” dediğimiz bir varlık-bir nesne-olarak), aynı zamanda, tek bir evrensel oluşum yasasının-mekanizmasının özgül bir gerçekleşme biçimi olarak, “her şeyin” bilgisinin nesnesidir de. Tek bir atomun, kendine özgü varoluş biçimlerinin yanı sıra, aynı zamanda, bütün bir evrensel oluşum diyalektiğini de içerdiğini düşünebiliyormusunuz! Madde-enerjinin en basit yoğunlaşma-gerçekleşme biçimleriyle (örneğin bir atomla), en karmaşık olanları arasında (örneğin insan beyni, ya da toplumsal bir yapı), evrensel oluşum diyalektiğinin işleyişi açısından hiç bir fark olmadığını düşünebiliyormusunuz!.

Bir şeyin “basit”, ya da “karmaşık” olması, onun “dışardan” gelen madde-enerjiyi-informasyonu kendi içinde değerlendirerek işleme süreciyle-kapasitesiyle ilgilidir. Karmaşık sistemler (“multiagent” sistemler), kendi içlerindeki görev bölümünün daha da gelişmiş olduğu sistemlerdir. Bunlar, dışardan gelen madde-enerjiyi-informasyonu parçalarına ayırarak, önce bu parçaları bir çok alt sistemde ayrı ayrı değerlendirerek işlerler. Sonra da, gene muazzam örgütsel bir mekanizma aracılığıyla, elde ettikleri sonuçları tek bir ürün halinde biraraya getirirler. Basit sistemler için en güzel örnek ise, tek bir işi yapmaya programlı bir “refleks agenttir”. Ama, ister basit bir sistem olsun, isterse karmaşık, bunların her ikisinin yaptığı iş de özünde aynıdır. Aynı evrensel mekanizmadır her ikisinde de faaliyette bulunan: Her durumda, dışardan gelen madde-enerji-informasyon hammadde olarak sistemin içine alınmakta, sonra da bu, sistemin içindeki bilgi kullanılarak, değerlendirilmekte-işlenmektedir. Etkileşme, ya da informasyon işleme süreci (information processing-Informationverarbeitung) adını verdiğimiz bu işlemin sonunda da, bu sürecin çıktısı olarak bir sentez-ürün çıkmaktadır ortaya.

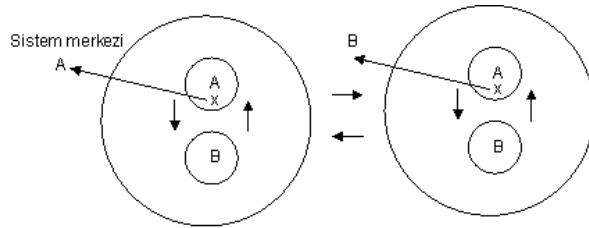

Bu açıdan bakınca, örneğin bir insan beyninin çalışma tarzıyla, bir atomun, ya da tek hücreli bir organizmanın işleyişi arasında hiç bir fark yoktur! Bunların hepsi de birer infomasyon işleme sistemi olarak çalışmaktadırlar. Basit, ya da karmaşık, hareketin bütün biçimlerinde, madde-enerjinin bütün yoğunlaşma biçimlerinde tekrarlanan varoluşun temel mekanizması hep aynıdır. Bu evrende varolan herşey, son tahlilde, bir infomasyon işleme sisteminden ibarettir. Herşeyin teorisinin özü-esası maddi temeli de budur zaten.

HERŞEYİN TEORİSİ

Herşeyin Teorisi'nin iki boyutu vardır: Birincisi **Sistem** Teorisi, ikincisi de **İnfomasyon İşleme** Teorisi'dir.²⁷ Bu yüzden onu, her iki zeminde de kendine özgü bir dille tanımlamak, ifade etmek durumundayız.

1) Bu evrende var olan her şey, kendi içinde bir AB sistemi iken, aynı anda, sistem merkezinde temsil olunan varlığıyla, bir başka AB sisteminin içinde A ya da B olarak da yer alır, var olur (buradaki A ve B rasgele-sembolik ifadelerdir).

“Birşey”in, ya da “herşeyin” anatomisi..

2) Her sistem, ya da her varlık, “dışardan”-çevreden-gelen madde-enerjiyi-infomasyonu kendi içindeki bilgiyle değerlendirerek işlerken, dışardan gelen bu etkiye karşı bir cevap-reaksiyon olarak varolur; bu infomasyona kaynak teşkil eden nesneyle birlikte oluşturulan bir AB sisteminin içinde, bu sistemin bir parçası şeklinde izafi bir gerçeklik olarak ortaya çıkar.

Yukardaki tanımdan da anlaşılacağı gibi, Sistem Teorisi daha çok evrensel oluşumun yapısal yanıyla ilgilenirken, onu hayata bağlayan, ona ruh veren de İnfomasyon İşleme Teorisi'dir. Aslında bu iki teori birbirini tamamlıyor. Çünkü, sistem gerçekliği, dışardan gelen madde-enerjiyi-infomasyonu kendi içindeki bilgiyle değerlendirip işleyerek bir çıktı-ürün oluşturan, bununla da dışarıyı etkileyen interaktif bir oluşumdur. Bu anlamda, Herşeyin Teorisi, Sistem Teorisi'nin ve İnfomasyon İşleme Teorisi'nin birlikte oluşturdukları en üst bir teorik çerçeve olarak ortaya çıkıyor. Fizik, kimya, biyoloji, astronomi, toplum bilimi de dahil

²⁷ „Sistem Teorisi“ ve „İnfomasyon İşleme Teorisi“, bu site içinde geliştirilen içerikleriyle, benim otuzbeş yıla yayılan çalışmalarımın ürünüdür. Şunu açıkça ifade edebilirim ki, her iki teori de aslında ilk kez bu site içinde bu denli gelişmiş birer çalışma olarak ortaya konuluyor. Buradan tabii, bu alanda herşeyi ben yarattım sonucu çıkmıyor! Ama alın, bu alandaki diğer çalışmaları bir araya getirin ve bakın, ortada sistem teorisi alanında Bertalanfy'den bu yana hala pek fazla bir gelişmenin bulunmadığını göreceksiniz. Evet, bazı üniversitelerde Sistem Mühendisliği bölümü bile var bugün, ama bunlar işin mekanik yanına-belirli bir pratiğine takılmış kalmışlar, evrensel-teorik bir çerçeve yok bunlarda; sistem anlayışları ise zaten mekanik! “İnfomasyon işleme teorisi” de gene her yerde kullanılan bir kavram, ama bu alanda da henüz daha evrensel bir teori olarak şekillenmiş birşey yok ortada. Bütün bu kavramlar ilk kez bu çalışmayla evrensel bir teori haline geliyorlar...

olmak üzere bütün bilimler, her biri kendi alanında, sistem gerçekliğini kendine özgü biçimleriyle kavrayıp, bu zemin üzerinde bilgi işleme mekanizmasının nasıl çalıştığını açıklamaya çalışırlar. Kuantum teorisinden, evrim teorisine, Genel İzafiyet Teorisi'nden, elektromagnetizme, hatta ve hatta, klasik fiziğe-Newton'un Hareket Yasaları'na kadar bütün bilimsel çalışmaların hepsini kucaklayan evrensel oluşum yasasıdır Herşeyin Teorisi".

Soruyorum: Bu evrende varolan herşey (insan dahil!) bir sistem değil midir? Evet! (hayır diyebilir misiniz?). Peki bütün bu sistemler de, son tahlilde, sistem merkezinde olduğu düşünülen o sıfır noktasında temsil olunmuyor mu? Hayır diyebilir misiniz, cevap elbette ki evet olacaktır!. Ama bu durumda verilen "evet" cevabı, evrende o sıfırdan gayri mutlak anlamda hiçbirşey yoktur anlamına gelecektir; madde-enerjinin bütün varoluş biçimlerinin o sıfırın izafi oluşum biçimlerinden başka birşey olmadığı anlamına gelecektir! Hayır böyle şey olmaz diyebilir misiniz? Bu noktada söylenebilecek tek şey, "ne demek o sıfır adı altındaki mutlak-metafizik gerçeklik, böyle birşey olamaz, böyle birşeyin varlığı düşünülemez" olacaktır ki, ben de aynı şeyi söylüyorum! "Mutlak-metafizik gerçeklik", olmayana, yani sıfıra uzay-zaman içinde "bir varlık" izafe ettiğiniz zaman ortaya çıkar. Ama zaten olmayanın mutlak-metafizik bir varlığından da bahsedilebilir mi!.. Hani o "öküz nerde dağa kaçtı, dağ nerde yandı bitti kül oldu" diye bir hikâye var ya onun gibi birşey!!..

Size birşey söyleyeyim mi, bütün bu yazdıklarımı yaşıyorum ben aslında! Yani, "kendi varlığında yok olma" bilgisi sadece bilişsel-eksplizit bir bilgi olmuyor benim için! Bazan, tıpkı o atalarımız gibi "göklere uçup gidiyorum"da ben!! Ama sonra tekrar yere iniyorum ha²⁸! Ve de o zaman ne düşünüyorum biliyor musunuz: Kes şurdan bir döner diyorum kendi kendime, biraz da acı biber olsun üstüne! Oh ne güzelmiş şu insanlık hali, vaz geçtim ben modern komünal toplumdaki falan, yok olmak-bilinçli doğa olmak falan istemiyorum ben, ben insan olarak kalayım diyorum; dönerin yanına bir de bira açıyorum!..zavallı insanlık durumu değil mi...içimde birşeylerin acıdığını hissediyorum...

---

²⁸ Korkmayın „kafayı yemeye“ hiç niyetim yok!!..Hiç kimse de sevinmesin!!..